

Giới thiệu Nam Thần Lạnh Lùng Quá Phúc Hắc

Edit: Meoluoilhamngu

Bắt đầu yêu đương đến ngày thứ ba, Cố Dữ dồn Đường Du Nhiên vào góc tường, môi nở nụ cười như có như không, thoải mái buông một câu: “Anh muốn chiếm hữu em”

“Hả?” Về mặt Đường Du Nhiên mơ màng nhìn anh, lắp bắp nói: “Không phải... Không phải chúng ta đã ở bên nhau rồi sao?”

“Ý của anh là muốn chiếm hữu em từ cơ thể tới tâm hồn, từ lọn tóc đến đầu ngón tay, chiếm hữu toàn bộ không một góc chết.” Cố Dữ hơi nhếch miệng cười xấu xa nói.

“Nhưng mà... Chúng ta mới xác định quan hệ được ba ngày...”

“Cho nên?” Cố Dữ cúi đầu, hôn lên khóe môi cô, lầm bầm nói: “Nhưng em ở trong lòng anh, đã rất nhiều năm rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Lạnh Lùng Quá Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 1: Mình muốn lấy thân báo đáp

Cố Dữ sinh vào năm rồng, bên trong khoa phụ sản ở bệnh viện chật kín chỗ, một giường khó cầu, mẹ Cố Dữ đợi mãi mới có một chiếc giường bệnh, người nhà giường bên cạnh là một thầy bói.

Thầy bói kia để ria mép hai bên, trên sống mũi là một chiếc kính đen mắt tròn, ông ta nghiêng đầu nhìn thoáng qua Cố Dữ ở trong tã lót, nhướn mày, chặc lưỡi nói: “Đứa nhỏ này của cô, số mệnh không tốt, haizz... Có lẽ sống không quá hai mươi tuổi...”

Vợ thầy bói vốn đang nằm trên giường cười hi hi, vừa nghe chồng mình nói như vậy, trong chớp mắt cả người cứng đờ, bà ta vừa kéo góc áo của chồng mình, vừa cười gượng pha trò với mẹ Cố Dữ: “Cô đừng để ở trong lòng, đừng để ở trong lòng, ông ấy là thầy bói nhưng cho đến bây giờ đều không tính chuẩn đâu... Ha ha... Ha ha ha...”

Tuy lúc ấy cha Cố Dữ là một nhân viên bình thường, nhưng cũng là vận động viên quyền anh nghiệp dư, anh vừa nghe thầy bói này mở miệng nói những nói cuối, định vung tay lên đánh ông ta, may mà có bảy cô tám dì ngăn cản, lúc này mới không quậy chết người trong phòng bệnh.

Nhưng chưa được hai ngày, mẹ Cố Dữ phát hiện, lúc con trai nhà mình uống sữa rõ ràng là không có sức, thỉnh thoảng còn ho khan, bình thường thở cũng rất dồn dập, vì thế cô vội vàng đi tìm bác sĩ tới khám, chuyện này nhìn có vẻ không quan trọng, nhưng khi bác sĩ khám bệnh, về mặt ông ta nghiêm trọng nói với cô: “Có khả năng là bệnh tim bẩm sinh, hay là hai người mang đứa bé tới bệnh viện lớn trong tỉnh khám xem”

Cha mẹ Cố Dữ nhìn nhau, không nói hai lời vội vàng thu dọn đồ, chuẩn bị khởi hành lên tỉnh.

Thầy bói ở bên cạnh lắc đầu nói vào lúc này: “Đừng gấp, đừng gấp, mỗi người đều có số mệnh của mình, con trai này nhà cậu, trong mệnh bản đầu số tử vì tập hợp phúc đức và ngôi sao may mắn, mệnh trung có quý nhân giúp đỡ, có thể sống quá hai mươi tuổi hay không, phải dựa vào quý nhân này rồi.”

Cha Cố Dữ trợn mắt trừng ông ta nói: “Thu hồi phong kiến mê tín của anh lại đi, chúng tôi tin tưởng khoa học, không tin vào số mệnh!!”

“Chắc chắc, ngoan cố ngoan cố...” Thầy bói chặc lưỡi cảm khái một câu, trơ mắt nhìn bọn họ rời đi.

...

5 năm sau, thành phố Z.

Cảnh xuân tươi đẹp, cỏ dài chim bay, trong không khí tỏa ra mùi hoa ngọt ngào.

Đường Du Nhiên đã lên lớp chồi, đang ngồi trong phòng học, lúc cô bé đang nghiêm túc lắng nghe giáo viên nói các bạn nhỏ không được tùy tiện nói chuyện với người xa lạ, bỗng nhiên cửa phòng học được đẩy ra.

Một giáo viên quần nhiệm vrun đầu vào trong, cười với cô Chương đang giảng bài, sau đó nhỏ giọng nói: “Có bạn học mới đến đây.”

Cô Chương gật đầu, sau đó cười tí mắt nói với các bạn nhỏ: “Hôm nay có một bạn học mới tới lớp chúng ta học, mọi người cùng nhau vỗ tay hoan nghênh bạn học mới nào, có được không các em?”

“Được ạ - -!!” Đám bạn nhỏ cười ngọt ngào ngậy thơ trả lời, sau đó trong phòng học vang lên tiếng vỗ tay hơi thưa thớt.

Giáo viên quần nhiệm đứng ở cửa nở nụ cười, sau đó cô ấy quay đầu, nắm tay một bé trai, chậm rãi đi vào trong phòng học.

Thời tiết ngày đó rất đẹp, ánh mặt trời rực rỡ chiếu qua cửa sổ phòng học, chiếu lên người đứa bé trai mặc áo sơ mi trắng, khiến cả người cậu được mạ lên một tầng vàng sáng màu trắng nhạt.

Đứa bé trai ở giữa vàng sáng có gương mặt thanh tú, khuôn mặt như họa, Đường Du Nhiên chớp chớp mắt, chỉ cảm thấy bộ dạng cậu thật đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Lạnh Lùng Quá Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Mình muốn lấy thân báo đáp 2

“Bạn học mới tới của chúng ta tên là Cố Dữ.” Cô Chương cười tí mắt đứng phía sau Cố Dữ, một tay đặt lên vai cậu, dịu dàng nói với các bạn nhỏ ngồi trong lớp học: “Mọi người hoan nghênh bạn nhỏ Cố Dữ giới thiệu ngắn gọn, có được không?”

“Được ạ - -!”

Các bạn nhỏ ngồi trong phòng học cùng gật đầu, sau đó từng đôi mắt nhìn chằm chằm Cố Dữ.

Cố Dữ hơi nhú mồm, quay đầu nhìn thoáng qua cô Chương đứng sau mình và giáo viên quản nhiệm, cậu im lặng một lát, sau đó không tình nguyện mở miệng nói: “Minh là Cố Dữ.”

Sau khi cậu nói câu này xong, thì dừng lại một lát, nhìn đám bạn nhỏ ngồi ở phía dưới đang vurun cổ nhìn mình chằm chằm với vẻ chờ mong, lập tức cảm thấy không thú vị.

Cô Chương đứng sau lưng cậu, cười tí mắt đợi cậu nói tiếp, nhưng đợi một lúc lâu, lại phát hiện bạn nhỏ Cố Dữ không có ý nói tiếp, vì thế cô ấy đành phải mở miệng hỏi: “Còn gì nữa không?”

“Hết rồi ạ.” Đôi mắt đen tuyền của Cố Dữ nhìn lướt qua phòng học, sau đó trả lời.

“Ách... Chuyện này...” Cô Chương giọng tay lau mồ hôi trên trán, cười gượng hai tiếng nói: “Như vậy... Đúng là ngắn gọn...”

Bầu không khí trong phòng học lập tức trở nên xấu hổ.

“Chuyện đó... Vậy để cô nhìn xem, bạn nhỏ Cố Dữ nên ngồi ở chỗ nào thì tốt đây...” Cô Chương không có biện pháp, đành phải nói: “Không bằng em ngồi ở tổ đầu tây nhé? Ngồi bên cạnh bạn nhỏ mặc quần áo màu hồng, có được không?”

Cố Dữ nhìn theo ngón tay cô Chương chỉ, một cô bé mặt tròn tròn, tóc tết hai bên, thân hình béo lùn đang nhìn chằm chằm cậu với đôi mắt tỏa sáng.

Không biết vì sao, Cố Dữ cảm thấy đôi mắt cô bé kia rất giống đôi mắt của sói xám to ba ngày chưa ăn thịt, thấy được một con dê bé nhỏ.

Cố Dữ không tự chủ được rung mình, cậu liếc mắt nhìn các bạn học nhỏ khác trong phòng một cái, bỗng nhiên ngón tay chỉ về phía ghế trống bên cạnh Đường Du Nhiên: “Em muốn ngồi chỗ đó.”

Hả??

Trong mắt Đường Du Nhiên tràn đầy nghi ngờ nhìn về phía Cố Dữ chỉ, cậu ấy... Cậu ấy muốn ngồi bên cạnh mình sao?

“Chuyện này...” Cô Chương hơi chần chừ.

Đường Du Nhiên ở tổ đưa hấu, đã có năm bạn nhỏ, các tổ khác có năm người, hoặc bốn người, nếu Cố Dữ lại qua đó ngồi mà nói, vậy tổ đưa hấu sẽ thành sáu người.

Nhưng rõ ràng là Cố Dữ không tính toán suy xét ý nghĩ của cô Chương, cậu cầm lấy cặp sách của mình, lập tức tới bên cạnh Đường Du Nhiên ngồi xuống.

Cậu đã ngồi xuống như vậy, tất nhiên cô Chương không thể bảo cậu đứng dậy, ngồi vào tổ khác, vì thế cô Chương xoắn xuýt một lát, chỉ có thể xếp chỗ ngồi như vậy.

Sau khi lớp học bị cắt ngang một thời gian ngắn, lại tiếp tục học lần nữa.

Đường Du Nhiên không nhận được quay đầu liên tục đánh giá Cố Dữ ngồi bên cạnh mình.

Số lần cô bé đánh giá tăng lên, cuối cùng Cố Dữ quay đầu lại, về mặt không chút thay đổi hỏi cô bé: “Cậu cứ nhìn mình làm gì?”

“Chuyện đó... Minh, mình tên là Đường Du Nhiên.” Đường Du Nhiên hơi xấu hổ cười với cậu, sau đó nhỏ giọng hỏi: “Cậu tên là gì thế?”

Cố Dữ trùng cô bé nói: “Không phải vừa nói rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Lạnh Lùng Quả Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Mình muốn lấy thân báo đáp 3

“A...” Đường Du Nhiên lấy lại tinh thần, giọng tay gỡ đầu mình, hơi xấu hổ nhìn cậu, hình như vừa rồi cô Chương có nói tên của cậu, lúc cậu tự giới thiệu cũng đã nói một lần nữa, cô bé còn hỏi như vậy, quả thật không hay lắm.

Cố Dữ liếc cô bé một cái, sau đó quay đầu đi, tiếp tục nghe cô Chương nói.

Sau khi nghe cậu hỏi một câu như vậy, Đường Du Nhiên không dám nhìn chằm chằm cậu nữa, chỉ có thể nghiêm túc chăm chỉ nghe giảng bài tiếp.

Sau khi tiết học buổi sáng kết thúc, là thời gian ăn bữa phụ.

Trước mặt mỗi bạn nhỏ đều đặt một cái đĩa nhỏ bằng inox và một chiếc cốc nhỏ.

Đồ ăn bên trong đĩa là một cái bánh mì nhỏ và quả táo cắt thành miếng, trong cốc là sữa đậu nành còn nóng hổi.

Đường Du Nhiên vừa ăn đồ ăn trong đĩa của mình, vừa quay đầu nhìn Cố Dữ vẫn ngồi yên trên ghế không nhúc nhích hỏi: “Sao cậu không ăn đi?”

“Không thích.” Trên mặt Cố Dữ tràn đầy ghét bỏ nhìn đồ ăn trước mặt mình, rồi quay đầu nhìn Đường Du Nhiên đang ăn, sau đó cậu hỏi: “Cậu rất thích ăn à?”

“Thích.” Đường Du Nhiên gật đầu, chỉ cần là đồ ăn, cô bé đều thích.

“Cho cậu đó.” Cố Dữ giờ tay lấy chiếc đĩa nhỏ và cái cốc của mình đưa tới trước mặt Đường Du Nhiên nói.

“Hả?” Đường Du Nhiên sững sốt, sau đó cảm thấy kỳ lạ nhìn cậu nói: “Cậu không ăn à?”

“Không ăn.” Cố Dữ trả lời rất chắc chắn.

“A... Vậy để mình ăn cho.” Đường Du Nhiên không hỏi tiếp vì sao cậu không ăn, cô bé giờ tay lấy phần ăn của cậu đưa đặt trước mặt mình, sau đó ăn sạch đồ ăn.

Cố Dữ nhìn một màn trước mắt, cảm thấy vô cùng khiếp sợ với tốc độ ăn của Đường Du Nhiên.

“Đường Du Nhiên!” Bỗng nhiên giọng nói của cô Chương vang lên sau lưng bọn họ: “Sao em lại ăn đồ ăn của Cố Dữ?”

“Em...” Đường Du Nhiên quay đầu, bánh mì ở trong miệng còn chưa kịp nuốt xuống, cho nên cô bé chỉ có thể mở to đôi mắt nhìn cô Chương, không nói được một câu.

“Là em bảo cậu ấy ăn.” Cố Dữ liếc mắt nhìn Đường Du Nhiên một cái, sau đó trấn định trả lời.

“Vì sao?” Cô Chương nhìn Cố Dữ hỏi.

“Em không thích ăn.” Cố Dữ nói thẳng.

“BẠN NHỎ KHÔNG THỂ KIÊNG ĂN...” Cô Chương ngồi xổm xuống, kiên nhẫn nói với Cố Dữ: “Cân đối dinh dưỡng, ăn nhiều đồ ăn, sau này mới cao lên được, hiểu không?”

Cố Dữ im lặng một lát, sau đó vươn tay so với Đường Du Nhiên còn thấp hơn cậu nửa cái đầu, nói: “Em cảm thấy cậu ấy càng cần cao hơn.”

“Em...” Cô Chương lập tức nghẹn họng vì những lời cậu nói.

Trên mặt Đường Du Nhiên tràn đầy sùng bái nhìn Cố Dữ, chỉ cảm thấy cậu rất quan tâm tới mình.

Buổi chiều có tiết thể dục.

Nói là thể dục, thực ra đối với các bạn nhỏ ở nhà trẻ mà nói, chỉ là ra ngoài sân thể dục, chơi trò chơi, cãi nhau ầm ĩ

Đường Du Nhiên thích học thể dục nhất, mỗi lần học thể dục, anh vui đùa mang bọn họ chơi rất nhiều trò thú vị.

Nhưng mà...

Cô bé quay đầu nhìn thoáng qua Cố Dữ ngồi vẽ tranh ở trong phòng, chần chừ một lát, nhưng vẫn hỏi cậu: “Cố Dữ, cậu không đi học thể dục à?”

“Không đi.” Cố Dữ không ngẩng đầu trả lời, bút sáp màu trong tay tiếp tục vẽ trên giấy.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Lạnh Lùng Quá Phức Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Mình Muốn Lấy Thân Báo Đáp 4

“Vì sao vậy?” Đường Du Nhiên nghiêng đầu nhìn cậu, cảm thấy kỳ lạ nói: “Cậu không thích chơi trò chơi à?”

“Không thích.” Cố Dữ tiếp tục vẽ trên giấy, thuận miệng đáp.

“Vậy thì cho dù cậu không thích chơi trò chơi, cũng có thể ra ngoài phơi nắng nha.” Đường Du Nhiên đi tới bên cạnh Cố Dữ, giờ tay kéo tay áo cậu, giọng nói thanh thúy: “Phơi nắng nhiều mới có lợi cho cơ thể, mẹ mình nói, phơi nắng nhiều có thể bổ sung vitamin D, tăng hấp thu canxi, có lợi cho tăng chiều cao!”

Tay nhỏ của cô bé nắm lấy tay áo Cố Dữ như vậy, Cố Dữ đang vẽ đường thẳng lập tức bị lệch ra ngoài.

“...”

Về mặt Cố Dữ không có biểu cảm ngẩng đầu, trùng mắt với Đường Du Nhiên nói: “Sao cậu lại nhai nhiều vậy?”

“Mình...” Lúc Đường Du Nhiên chuẩn bị nói tiếp gì đó, bỗng nhiên giọng cô Chương vang lên trên đỉnh đầu bọn họ: “Bạn nhỏ Đường Du Nhiên nói rất có đạo lý, bạn học Cố Dữ, một mình ở phòng học rất nhàm chán, không bằng phơi nắng ở sân thể dục, nhìn các bạn nhỏ khác chơi trò chơi nhé?”

Cố Dữ im lặng một lát, nhưng vẫn buông bút vẽ trong tay ra, chậm chạp theo sát cô Chương và Đường Du Nhiên ra khỏi phòng học.

Ánh mặt trời ở bên ngoài vừa đủ, từng cơn gió nhẹ thổi hương cỏ xanh, ẩm áp tới.

Cố Dữ ngồi bên cạnh bậc thang ở sân thể dục nhỏ, một bàn tay chống cằm chán muốn chết, nhìn đám bạn cùng lớp xếp thành hai hàng, chạy vòng quanh sân thể dục làm nóng người.

Vì vóc dáng Đường Du Nhiên có vẻ thấp, cho nên đứng ở đằng trước, khuôn mặt tròn tròn vì chạy bộ, mà phiểm một tầng mồ hôi, hơi đỏ ửng.

“Các bạn nhỏ cố lên! Lại chạy một vòng nữa chúng ta sẽ tới đảo nhỏ của hải tặc, một chút nữa, một chút nữa thôi!” Giáo viên dạy thể dục vừa chạy theo sau vừa kêu lên.

Các bạn nhỏ lập tức có tinh thần, tốc độ chạy về trước nhanh hơn.

Nhàm chán!

Cố Dữ liếc các bạn nhỏ đang chạy bộ, đứng đây, cậu đi dọc biên sân thể dục quay về phòng học.

Phía sau truyền tới tiếng bước chân hỗn loạn cộng thêm tiếng cười của trẻ con. Ngay sau đó giọng giáo viên thể dục và giáo viên chăm sóc cùng vang lên: “Đường Du Nhiên, cẩn thận!”

Cố Dữ quay đầu lại theo bản năng, cậu liếc mắt một cái là thấy Đường Du Nhiên cách mình một cánh tay, đang xông thẳng vượt quy định.

Trước mặt cô bé là vườn rau nhỏ ở nhà trẻ, giáp vườn rau là hàng loạt hàng rào nhỏ màu trắng đứng thẳng tắp, nếu Đường Du Nhiên nhào tới theo tư thế này mà nói...

Cố Dữ vội vàng giơ tay kéo tay Đường Du Nhiên, kéo cô bé về phía mình.

“Rầm” một tiếng, cả người Đường Du Nhiên đều nằm trên người Cố Dữ, mà Cố Dữ bị cô bé ép ngồi ở trên mặt đất.

“Cố Dữ!”

“Đường Du Nhiên!!”

Mấy giáo viên chạy nhanh tới trước mặt bọn họ, về mặt lo lắng nhìn hai người hỏi: “Thế nào, có ngã xuống không, có bị đau không?”

“Em... Ừm... Oa - -!!” Đường Du Nhiên há to miệng khóc, vừa rồi chỉ trong chớp mắt, cô bé thật sự bị dọa sợ muốn chết, nếu ngã lên hàng rào nhỏ gần vườn rau, cô bé... Cô bé...

Cố Dữ nhú mày, nhìn thoáng qua Đường Du Nhiên nằm trên người mình khóc hu hu, không nhịn được trừng mắt nói: “Cậu có thể dậy khỏi người mình trước được không? Nặng như vậy... Đẽ chết mình rồi.”

Giáo viên chăm sóc ở bên cạnh vội vàng bế Đường Du Nhiên lên.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Lạnh Lùng Quá Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Mình muốn lấy thân báo đáp 5

Không dễ dàng gì mới trấn an được hai bạn nhỏ, trong chớp mắt đã tới giờ tan học.

Đường Du Nhiên ngồi trong phòng học nhìn các bạn nhỏ khác được cha mẹ ông bà nội mình đón đi, hai tay cô bé chống cằm thờ dài một hơi, haizz, hôm nay mẹ cô bé lại đến muộn rồi.

“Chiều nay làm tôi sợ muốn chết, nếu Đường Du Nhiên ngã lên hàng rào mà nói, hậu quả khó mà chịu nổi...”

“Đúng vậy, không biết bạn nhỏ nào đẩy cô bé, một khi những đứa bé này chạy, sẽ giống như con ngựa hoang thoát cương.”

“May mà Cố Dữ giơ tay kéo Đường Du Nhiên, nói là on cứu mạng cũng không đủ.”

“Chuyện này...”

Bỗng nhiên bên ngoài hành lang có tiếng giáo viên nói chuyện, giọng nói từ xa lại gần, cửa phòng học của Đường Du Nhiên được bọn họ đẩy “két” một tiếng mở ra.

Hai giáo viên đang nói chuyện ngừng đầu đi vào trong phòng học, thì thấy một đôi mắt to tròn đang nhìn chằm chằm bọn họ.

“Du Du, em còn chưa về à?” Một giáo viên trong đó sùng sốt, sau đó nở nụ cười với Đường Du Nhiên: “Sao thế, hôm nay mẹ em lại đến muộn à?”

“Hình như là vậy...” Đường Du Nhiên thờ dài một hơi, mẹ cô bé luôn có tật xấu là tới muộn, rốt cuộc khi nào mới bỏ được đây.

“Hôm nay ngã đau không?” Giáo viên kia đi tới bên cạnh Đường Du Nhiên, ngồi xổm người xuống sờ đầu cô bé, thân thiết hỏi.

Đường Du Nhiên lắc đầu, cắn môi mình, thực ra hôm nay cô bé đè lên người Cố Dữ, vốn dĩ không bị làm sao, trái lại Cố Dữ...

“Vây là được rồi.” Lúc giáo viên cười đang định nói gì đó, cửa phòng học ở phía sau được đẩy ra lần nữa, một giọng nói hỗn hển vang lên: “Ngại quá, trên đường đi bị kẹt xe, Du Du, chúng ta về nhà thôi.”

“Mẹ!” Đường Du Nhiên nhìn thấy mẹ mình đẩy cửa đi vào, trước mắt sáng lên, cô bé vội vàng đứng dậy, cầm lấy túi treo trên ghế nhỏ, chạy vội về phía mẹ mình.

“Ngại quá, ngại quá.” Mẹ Đường Du Nhiên vừa cười chào hỏi hai giáo viên trong phòng, vừa nắm tay Đường Du Nhiên, đi ra ngoài phòng học.

“Tạm biệt hai cô!” Đường Du Nhiên vẫy tay với hai giáo viên, giọng nói thanh thúy vang lên.

Trên đường trở về, bỗng nhiên Đường Du Nhiên ngừng đầu hỏi mẹ mình: “Mẹ, on cứu mạng là gì ạ?”

“Hửm?” Mẹ Đường Du Nhiên vừa lái xe vừa trả lời: “Ý là người cứu mạng con, rất quan trọng, còn cần phải báo đáp ân tình này.”

“Vây phải báo đáp thế nào ạ?” Đường Du Nhiên ngồi dậy ở ghế sau ô tô, đôi tay nắm lấy ghế ở hàng trước, tràn đầy tò mò hỏi.

“Chuyện này sao...” Mẹ Đường Du Nhiên bắt đầu suy nghĩ, sau đó nghiêm túc nói: “Chuyện này phải xem giá trị nhan sắc của đối phương.”

“Giá trị nhan sắc là gì ạ?”

“Là bộ dạng có đẹp hay không ý.”

“Hả?”

“Như vậy nhé, nếu bộ dạng của đối phương khó coi, vậy thì nói on cứu mạng, không có gì báo đáp, kiếp sau mình nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp cậu.”

???

Trong mắt Đường Du Nhiên đầy dấu chấm hỏi, về mặt cô bé mê mang nhìn mẹ mình hỏi: “Vậy nếu đối phương rất đẹp thì sao ạ?”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Lạnh Lùng Quá Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Mình muốn lấy thân báo đáp 6

“Nếu bộ dạng đối phương đẹp, vậy thì nói on cứu mạng, không có gì báo đáp, tiểu nữ chỉ có thể lấy thân báo đáp.” Mẹ Đường Du Nhiên quay đầu, cười ha ha với con gái mình, sau đó cô nhũm mày nói: “Sao thế, con hỏi chuyện này làm gì?”

“Con hỏi chơi vậy.” Đường Du Nhiên thấy biểu cảm tò mò của mẹ mình, trái tim nhỏ lập tức đập thành thịch, cô bé vội vàng ngồi xuống.

Đến cửa nhà, mẹ Đường Du Nhiên mới mở cửa ra, một bóng dáng nho nhỏ vội vàng chạy về phía hai người.

“Mẹ - -! Chị - -!” Giọng nói non nớt vang lên trong phòng khách, một giây sau, một cơ thể nhỏ mềm mại chạy ào vào lòng Đường Du Nhiên.

“Nam Nam” Đường Du Nhiên trở tay ôm em trai mình, cúi đầu hôn lên gương mặt tròn tròn, mềm mại trắng nõn của cậu.

Đường Nam ba tuổi ngẩng đầu, không chút khách sáo hôn lại chị gái mình, sau đó cậu nói: “Chị, chơi với em”

“Được.” Đường Du Nhiên gạt đầu, nắm tay Đường Nam đi vào phòng ngủ.

Mẹ Đường Du Nhiên nhìn thoáng qua bóng người đứng ở cửa phòng bếp, sau đó mở miệng hỏi: “Hôm nay anh tan làm sớm vậy?”

“Đơn vị không có chuyện gì, anh mua xương sườn em và Du Du thích ăn, buổi tối ăn sườn xào chua ngọt được không?” Cha Đường Du Nhiên cười tí mắt tựa vào cửa phòng bếp, dịu dàng nói.

“Được.” Mẹ Đường Du Nhiên gạt đầu, xoay người đi rửa tay, sau đó cô đeo tạp dề vào, làm trợ thủ cho chồng mình.

Trong phòng ngủ ở bên kia, Đường Du Nhiên không tập trung chơi xếp gỗ với Đường Nam, một lát sau, xếp gỗ đổ bốn lần.

“Chị, sao lại đổ mất rồi?” Đường Nam hơi mất hứng kéo tay áo Đường Du Nhiên, cậu chu miệng nhỏ hỏi.

“Nam Nam” Đường Du Nhiên buông xếp gỗ trong tay xuống, hai tay cô bé nắm lấy bả vai Đường Nam, về mặt nghiêm túc nhìn cậu nói: “Chị hỏi em một vấn đề.”

“Vấn đề gì ạ?” Đường Nam thấy cô bé nghiêm túc như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trở nên nghiêm túc hơn.

“Em biết lấy thân báo đáp là gì không?”

“Không biết ạ.” Về mặt Đường Nam mơ màng lắc đầu.

“Haizz... Thôi vậy...” Đường Du Nhiên thở dài một hơi, ngay cả cô bé cũng không biết, sao em trai có thể biết được.

Đường Nam thấy cô bé buồn bực, đôi mắt đen như mực hơi đảo, bỗng nhiên đứng dậy chạy ra ngoài nói: “Chị, chị đợi em một lát, em đi hỏi cha giúp chị!”

“Haizz... Em đợi đã...” Đường Du Nhiên chưa kịp ngăn cản cậu, cơ thể nhỏ nhỏ đã chạy không thấy bóng dáng.

Một lát sau, về mặt Đường Nam hưng phấn chạy về hét lên với Đường Du Nhiên: “Chị, chị, em biết lấy thân báo đáp là gì rồi.”

“Là gì?” Trên mặt Đường Du Nhiên tràn đầy chờ mong nhìn em trai mình.

“Cha nói, lấy thân báo đáp là moah moah, sờ sờ, cuối cùng là ha ha hắc...” Đường Nam nghiêm túc lặp lại với Đường Du Nhiên một lần.

“...”

Khóe miệng Đường Du Nhiên giật giật, hình như cô bé... Không hiểu gì...

“Đây là moah moah!” Đường Nam gio tay ôm lấy mặt chị gái mình, hôn chụt một cái, sau đó vươn tay sờ tóc của cô bé, tiếp tục nói: “Sờ nữa, sau đó cười với người kia một cái, ha ha hắc.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Lạnh Lùng Quá Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 7: Mình muốn lấy thân báo đáp 7

Như vậy là lấy thân báo đáp sao?

Đường Du Nhiên im lặng ghi nhớ toàn bộ những bước này, sau đó cô bé gơ tay vỗ bả vai Đường Nam nói: “Nam Nam, giỏi lắm!”

“Chị, chị muốn lấy thân báo đáp với ai vậy ạ?” Về mặt Đường Nam nghĩ ngờ nhìn cô bé hỏi.

“Không có gì, chúng ta tiếp tục xếp gỗ đi.” Đường Du Nhiên nháy mắt, nhặt xếp gỗ rơi trên đất lên lần nữa, ngồi xuống rồi nói tiếp.

Ngày hôm sau, thời tiết không được tốt lắm.

Sáng sớm tinh mơ, bầu trời bắt đầu có mưa phùn nhỏ, không lâu sau, mưa bắt đầu rơi rào rào.

Trong không khí mang theo chút hương vị ẩm ướt.

Các bạn nhỏ ở trong phòng học vì trời mưa, không có biện pháp ra ngoài vận động.

Ở giữa đám bạn nhỏ xao động bất an, chỉ có Cố Dữ vẫn ngồi yên trên ghế.

Dù sao trời mưa hay không, cậu cũng không đi ra ngoài vận động, đối với cậu mà nói, vốn không khác gì nhau.

Đường Du Nhiên ngồi bên cạnh Cố Dữ, chuẩn bị một lúc lâu, cuối cùng cô bé mở miệng nói với cậu: “Bên ngoài mưa rồi.”

Cố Dữ ngẩng đầu, nhìn cô bé một cái, lại cúi đầu, tiếp tục chơi đồ chơi xếp hình bông tuyết trong tay.

“Chuyện đó, cậu tên là Cố Vũ vì cậu sinh ra vào ngày mưa à?” Đường Du Nhiên cố gắng tìm đề tài để nói chuyện với cậu.

“...” Cố Dữ đang chơi trò xếp hình bông tuyết dùng tay một lát, sau đó vừa xếp vừa nói: “Không phải, tên của mình là Dữ trong đảo dữ (hòn đảo), không phải là Vũ trong hạ vũ.”

“...” Đường Du Nhiên cái hiểu cái không gật đầu.

Bầu không khí lập tức trở nên xấu hổ.

“Chuyện đó... Hôm qua cảm ơn cậu kéo mình lại, nếu không mình chắc chắn sẽ ngã rất thảm.” Đường Du Nhiên nằm sấp trên bàn, nghiêng đầu nhìn Cố Dữ nói.

“Cậu đã khóc rất thảm rồi.” Mặt Cố Dữ không chút thay đổi tiếp một câu.

“Khụ khụ... Chuyện đó...” Đường Du Nhiên cười xấu hổ, cuối cùng nói ra những lời cô bé giấu trong lòng đã lâu: “Chuyện đó... Ôn cứu mạng, không có gì báo đáp, tiểu nữ chỉ có thể lấy thân báo đáp.”

Động tác của Cố Dữ lập tức cứng lại.

Một lúc lâu sau, cậu quay đầu, nhìn Đường Du Nhiên đang nằm sấp trên bàn, im lặng một lát, sau đó chân chừ nói: “Cậu xem quá nhiều phim truyền hình rồi?”

“Cái gì?” Trong khoảng thời gian ngắn Đường Du Nhiên không phản ứng kịp.

“Đó không phải là lời kịch xuất hiện trong phim truyền hình sao?” Cố Dữ bĩu môi, tiếp tục chơi xếp hình bông tuyết.

“Vậy... Dù sao mình chỉ muốn biểu đạt ý như vậy.” Đường Du Nhiên nói thẳng.

“A... Lấy thân báo đáp sao?” Cố Dữ cúi đầu nhìn một đồng bóng tuyết trên bàn, thuận miệng nói: “Cậu biết lấy thân báo đáp là gì không?”

“Mình biết mà!” Sau khi Đường Du Nhiên nghe cậu hỏi như vậy, hai mắt lập tức tỏa sáng.

“Có ý gì?” Cố Dữ quay đầu, về mặt lạnh nhạt hỏi.

Đường Du Nhiên lập tức ngồi thẳng dậy, không nói hai lời, cô bé vươn hai tay ra ôm lấy cổ cậu, sau đó hôn lên môi cậu một cái, “chụt” một tiếng vang dội, cả người Cố Dữ cứng lại rồi.

Đường Du Nhiên thì cười tít mắt nói với cậu: “Là như vậy, chụt chụt trước.”

“... Trước?” Khóe miệng Cố Dữ giật giật, vừa định hỏi cô bé còn định làm gì, Đường Du Nhiên đã vươn đôi tay đầy thịt về phía mặt cậu, sờ rồi nói: “Sau đó là sờ.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Lạnh Lùng Quá Phức Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Mình muốn lấy thân báo đáp 8

“Sau đó là... Ha ha hắc...” Đường Du Nhiên vừa nói vừa cười to với Cố Dữ.

Cố Dữ thấy Đường Du Nhiên nở nụ cười rực rỡ, sợ run cả người theo bản năng, cả người lùi về sau một bước nói: “Cậu còn muốn làm gì nữa?”

“Không còn gì nữa nha, đó là lấy thân báo đáp.” Về mặt Đường Du Nhiên nghiêm túc nói với cậu.

“Mình không cần.” Trên mặt Cố Dữ đầy ghét bỏ nhìn Đường Du Nhiên, nói: “Ngay cả lấy thân báo đáp là gì mà cậu cũng không biết, còn không biết xấu hổ nói với mình sẽ lấy thân báo đáp?”

“Hả?” Đường Du Nhiên sững sốt, “Vừa rồi mình biểu đạt không đúng à?”

“...” Có Dữ lén cô bé một cái, chẳng muốn nói chuyện với cô bé nữa.

Không biết vì sao, bỗng nhiên Đường Du Nhiên cảm thấy hơi ưu thương, cô bé có cảm giác mình bị Nam Nam và cha lừa gạt.

Nếu không chiếm được đáp án từ chỗ cha mẹ, vậy loại chuyện này, cũng chỉ có thể hỏi giáo viên rồi.

Sau khi Đường Du Nhiên suy nghĩ một buổi sáng, cuối cùng cũng nghĩ ra được phương án giải quyết.

Trước khi nghỉ trưa, tất cả các bạn nhỏ đều tản bộ ở trong sân, tiêu hóa đồ ăn lúc trưa.

Đường Du Nhiên đến bên cạnh cô Chương kì kèo mè nheo, cô bé giờ tay kéo áo cô Chương.

Cô Chương cúi đầu, thì thấy vẻ mặt Đường Du Nhiên tràn đầy chờ mong nhìn mình.

Cô ấy nở nụ cười, sau đó dịu dàng hỏi Đường Du Nhiên: “Làm sao vậy?”

“Cô ơi, em muốn hỏi cô một vấn đề.” Đường Du Nhiên nói với cô Chương.

“Vấn đề gì, em nói đi.” Cô Chương ngồi xổm người xuống, cười tí mắt nhìn Đường Du Nhiên ở trước mặt nói.

“Lấy thân báo đáp là gì ạ?” Đường Du Nhiên chớp mắt, nhìn cô ấy hỏi.

Cô Chương sững sốt một phen, sau đó hơi buồn cười nhìn Đường Du Nhiên nói: “Em nghe thấy mấy từ này ở đâu ra vậy? Trên tivi à?”

“Không phải.” Đường Du Nhiên lắc đầu nói: “Mẹ em nói, khi báo đáp ơn cứu mạng của người khác, nếu bộ dạng đối phương đẹp, phải lấy thân báo đáp.”

“Phốc” một tiếng, cô Chương không nhịn được bật cười.

“Khụ khụ...” Cô Chương vội vàng ho nhẹ, nhằm che giấu ý cười của mình, cô ấy nhìn Đường Du Nhiên, hỏi tiếp: “Cho nên em phải báo đáp ơn cứu mạng à?”

“Dạ.” Đường Du Nhiên gật đầu thật mạnh nói: “Em muốn báo đáp ơn cứu mạng của Có Dữ, cho nên phải lấy thân báo đáp.”

“A - - Vậy à!” Cô Chương cố nén cười, gật đầu, sau đó sờ đầu Đường Du Nhiên nói: “Lấy thân báo đáp ấy à, ý là hai người phải kết hôn, trở thành vợ chồng!”

“Trở thành vợ chồng ấy ạ?” Vẻ mặt Đường Du Nhiên mơ màng nhìn cô Chương nói: “Nhưng cha em không nói như vậy.”

“Vậy cha em nói thế nào?”

“Cha em nói, lấy thân báo đáp là chụt chụt trước, rồi sờ sờ, sau đó ha ha hắc...” Đường Du Nhiên nói với cô Chương.

“Khụ khụ... Chuyện này... Chuyện này...” Vẻ mặt cô Chương lập tức trở nên hơi xấu hổ, sao cha Đường Du Nhiên có thể giải thích kỹ với đứa bé như vậy... “Đây cũng là ý trở thành vợ chồng.”

Phải không??

Vẻ mặt Đường Du Nhiên nghi ngờ nhìn cô Chương, cô bé nghiêng đầu nghĩ một lúc lâu, sau đó mới nói với cô Chương: “Vậy bây giờ em là vợ Có Dữ à?”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Lạnh Lùng Quả Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Mình muốn lấy thân báo đáp 9

“Hả? Vì sao em lại nói như vậy?” Cô Chương bưng một chén trà lên, uống một ngụm nói.

“Bởi vì sáng nay em đã chụt chụt Có Dữ, sau đó sờ sờ, cuối cùng ha ha hắc rồi...” Đường Du Nhiên cười tí mắt trả lời.

“Phốc” một tiếng, cô Chương mới uống một ngụm nước vào miệng, phun toàn bộ ra ngoài.

“Cô ơi, cô không sao chứ?” Vẻ mặt Đường Du Nhiên lo lắng nhìn cô Chương, sẵn sóc vươn tay nhỏ ra, vỗ lưng cô ấy.

“Không sao, em... Em vừa nói gì?” Vẻ mặt cô Chương hoảng sợ nhìn Đường Du Nhiên, giọng run run hỏi: “Em làm gì Có Dữ vậy?”

“Hả?” Đường Du Nhiên cảm thấy kỳ lạ nhìn cô Chương, cô bé giờ tay gãi đầu, mơ màng nói: “Không phải em mới nói rồi sao, em chụt chụt cậu ấy, rồi sờ, sau đó ha ha hắc.”

“Em ha ha hắc em ấy thế nào?” Cô Chương tròn mắt nhìn Đường Du Nhiên, nghĩ thầm rằng bây giờ đứa bé trưởng thành sớm thật, mới học lớp chồi mà thôi, đã biết ha ha hắc rồi sao?

“Đây là ha ha hắc...” Đường Du Nhiên nở nụ cười rục rịch với cô Chương, hai tay nhỏ chỉ vào đôi má đầy thịt của mình nói: “Như vậy ạ, cười ha ha với cậu ấy một lát.”

“...”

“...”

Cô Chương nhìn chằm chằm Đường Du Nhiên đang cười một lúc lâu, lúc này mới phản ứng kịp, ha ha hắc mà cô bé nói và ha ha hắc cô ấy nghĩ, không phải giống nhau.

May quá may quá...

Dọa chết người ta rồi...

Cô Chương không nhìn được ngẩng đầu lên, gờ tay vỗ ngực mình.

“Cô ơi, vậy bây giờ em có tính là vợ Cố Dữ không?” Đường Du Nhiên thấy cô Chương mãi mà không nói gì, không nhìn được truy hỏi một câu.

“Ừm... Chuyện này sao...” Cô Chương im lặng một lát, sau đó nói thật với Đường Du Nhiên: “Em nguyên ý lấy thân báo đáp, nói lên em là đứa bé ngoan biết phải cảm ơn, nhưng lấy thân báo đáp, còn cần đối phương đồng ý mới được, không phải mình em nói được là được.”

“Không phải mình em nói được là được nghĩa là gì ạ?” Đường Du Nhiên không hiểu ý cô giáo lắm.

“Nghĩa là em muốn làm vợ Cố Dữ, Cố Dữ phải đồng ý mới được, nếu em ấy không đồng ý, vậy sẽ không có chuyện lấy thân báo đáp.” Cô Chương nghĩ một lát, diễn giải dễ hiểu hơn cho cô bé.

“Vậy có nghĩa là, chỉ cần Cố Dữ đồng ý là được đúng không ạ?” Cuối cùng Đường Du Nhiên cũng hiểu ra.

“Đúng vậy!” Cô Chương gật đầu.

“A...” Đường Du Nhiên gật đầu.

“Khụ khụ, nếu không còn vấn đề gì, chúng ta quay về phòng học nghỉ trưa đi, được không?” Cô Chương cảm thấy mình không thể tiếp tục thảo luận đề tài này với Đường Du Nhiên, trẻ con bây giờ, đúng thật là, haizz...

“Dạ.” Đường Du Nhiên gật đầu.

Cô Chương đứng dậy, vỗ tay với đám bạn nhỏ tốp năm tốp ba tán loạn ở trong sân, kêu lên: “Các bạn nhỏ lớp số một, chúng ta về phòng học nghỉ trưa đi! Các bạn nhỏ lớp số một!!”

“Dạ!”

Các bạn nhỏ lớp số một vội vàng chạy về phòng học phía sau cô Chương.

Cô Chương cười hải lòng nhìn các bạn nhỏ trở về phòng học, lúc cô ấy định xoay người đi vào, bỗng nhiên Đường Du Nhiên vẫn đứng bên cạnh cô ấy kéo áo cô ấy nói: “Cô ơi, em có thể ngủ cùng một chỗ với Cố Dữ được không ạ?”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Lạnh Lùng Quá Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Mình muốn lấy thân báo đáp 10

“Cái gì?” Cô Chương nhìn Đường Du Nhiên, có chút không tin những lời mình vừa nghe thấy.

“Em muốn hỏi cậu ấy, có nguyên ý để em làm vợ của cậu ấy không?” Đường Du Nhiên có chút ngượng ngùng nhìn cô giáo Chương, khuôn mặt nhỏ nhắn bị bầm hiêm khi hiện lên đó ửng.

Sau khi cô giáo Chương trầm ngâm một lúc, cuối cùng quyết định ném củ khoai lang bóng tay này cho Cố Dữ.

Yêu hận tình thù giữa các bạn nhỏ, vẫn nên để các bạn nhỏ giải quyết thì hơn.

Vì thế, cô giáo Chương gật đầu, nói với Đường Du Nhiên. “Được rồi.”

Lúc ngủ trưa, giường của các bạn nhỏ được xếp dựa theo trình tự xếp hàng ngày thường, bởi vì Đường Du Nhiên lùn nhất, cho nên giường nhỏ của cô bé đặt đầu tiên.

Nhưng mà hôm nay, cô giáo Chương lại đặt giường Đường Du Nhiên ở bên cạnh mình, đặt giường của bạn nhỏ khác trước.

Cố Dữ có chút nghi hoặc thoáng nhìn qua giường của Đường Du Nhiên bên cạnh cô giáo Chương, nhiu mảy, cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng không suy nghĩ gì nhiều.

Chỉ là khi đặt tới giường của cậu, đột nhiên cô giáo Chương đặt cái giường nhỏ có đệm hình HELOKITTY màu hồng nhạt của Đường Du Nhiên bên cạnh giường cậu, sau đó vỗ vỗ bả vai của Đường Du Nhiên, về mặt bắt đầu đi nói: “Đi đi, cô giáo chỉ có thể giúp em đến đây.”

Đường Du Nhiên cười tủm tỉm nói với cô giáo Chương: “Cảm ơn cô giáo.”

Sau đó Đường Du Nhiên chạy về phía Cố Dữ.

Cố Dữ cảm thấy hơi kỳ lạ liếc mắt nhìn Đường Du Nhiên một cái, tiếp tục cời áo khoác trên người.

Đường Du Nhiên ngoan ngoãn đứng bên cạnh cậu, cời áo khoác của mình, sau đó bò lên giường nhỏ của mình, nhìn cậu với ánh mắt đầy chờ mong.

Cố Dữ làm bộ như không nhìn thấy, cậu lập tức chui vào trong chăn trên giường nhỏ của mình.

Sau khi các bạn nhỏ bên cạnh cùng nằm lên giường nhỏ của mình, cô giáo mở máy tính ra, bật một bài hát cho các bạn nhỏ ngủ yên giấc.

Cố Dữ nhắm mắt lại, đang chuẩn bị ngủ, đột nhiên có người kéo chân mình.

Cậu quay đầu, nhìn thoáng qua Đường Du Nhiên đang nằm bên cạnh mình.

“Cố Dữ.” Đường Du Nhiên nhìn cậu cười tủm tỉm, khẽ gọi tên cậu.

“Có chuyện gì?” Mặt Cổ Dữ không chút biểu cảm, lên tiếng.

“Mình làm vợ cậu được không?” Đường Du Nhiên hỏi cậu.

???

Trong đầu Cổ Dữ đầy dấu chấm hỏi.

“Cô giáo nói, chuyện lấy thân báo đáp thực ra là trở thành vợ chồng, nhưng mà đối phương phải đồng ý mới được.” Đường Du Nhiên thấy cậu có vẻ không hiểu, liền tranh thủ thời gian giải thích: “Cho nên mình muốn hỏi, để mình làm vợ cậu được không.”

“Không được.” Cổ Dữ không hề suy nghĩ, trực tiếp từ chối cô bé.

“Vì sao?” Đường Du Nhiên vừa nghe thấy cậu từ chối mình, lập tức sốt ruột.

“Mình cho cậu làm vợ của mình thì có lợi ích gì?” Cổ Dữ liếc nhìn cô bé nói: “Cậu biết nấu cơm, biết giặt quần áo, hay biết quét dọn phòng không? Chuyện gì cậu cũng không biết, sao có thể làm vợ mình?”

“Mẹ mình biết.” Đường Du Nhiên chớp chớp mắt, nói với Cổ Dữ: “Chuyện gì mẹ mình cũng biết.”

“Mẹ cậu không phải vợ mình.” Cổ Dữ quay đầu đi, nhắm mắt lại nói: “Dù sao mình không cần cậu làm vợ mình, yêu cầu về vợ của mình rất cao.”

“Cao bao nhiêu?” Đường Du Nhiên dứt khoát bỏ đến giường nhỏ của Cổ Dữ, quay mặt của cậu lại, nghiêm túc nhìn cậu nói: “Mình có thể học.”

“Cậu...” Cổ Dữ không biết phải nói gì.

“Bạn nhớ Đường Du Nhiên, mời bạn trở về giường nhỏ của mình!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Lạnh Lùng Quá Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Học làm Mãn Hán toàn tịch

[Mãn Hán toàn tịch hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa.]

“Bạn nhớ Đường Du Nhiên, mời bạn trở về giường nhỏ của mình!” Giọng nói của cô giáo Chương đầy bất đắc dĩ vang lên ở trên đỉnh đầu hai người.

Đường Du Nhiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua, cười gượng với cô giáo Chương, sau đó cô bé bò về giường của mình.

Cổ Dữ tròn mắt nhìn về phía trần nhà phòng học, nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ.

“Cổ Dữ, Cổ Dữ, cậu thích ăn cái gì, tan học về nhà mình sẽ làm cho cậu ăn!” Đường Du Nhiên quay đầu nhìn qua, sau khi nhìn thấy cô giáo Chương về lại chỗ ngồi, lúc này mới nhỏ giọng hỏi Cổ Dữ.

.....

Cổ Dữ hít sâu một hơi, sau khi im lặng một lúc mới nhìn về phía Đường Du Nhiên nói: “Mãn Hán toàn tịch.”

“Mãn Hán toàn tịch?” Đường Du Nhiên hơi sững sốt, sau đó yên lặng nhớ kỹ tên món này ở trong đầu: “Được, ngày mai mình sẽ làm Mãn Hán toàn tịch cho cậu!”

Cổ Dữ quay đầu liếc nhìn cô bé bằng ánh mắt kỳ lạ, sau đó cậu nhắm mắt lại không nói.

Buổi tối sau khi tan học, Đường Du Nhiên đi theo mẹ của mình về nhà, nghênh đón cô bé, luôn là cái ôm đầy nhiệt tình của em trai Nam Nam.

“Chị, chị, chị lấy thân báo đáp thành công không?” Nam Nam ôm bình sữa trong tay, chớp đôi mắt to, đầy vẻ quan tâm nhìn về Đường Du Nhiên hỏi.

Đường Du Nhiên chu môi, có chút không vui nói với Đường Nam: “Không thành công.”

“Tại sao vậy?” Đường Nam nghiêng cái đầu nhỏ hỏi.

“Bởi vì...” Lời nói của Đường Du Nhiên vừa đến bên miệng, thì dừng lại, cô bé xoay người, nắm lấy bả vai em trai, gằn từng chữ một: “Lấy thân báo đáp mà cha nói hôm qua, vô dụng thôi, chị moah moah với cậu ấy, lại sờ, còn hôn cậu ấy, nhưng mà vẫn không lấy thân báo đáp thành công.”

“Tại sao vậy?”

“Bởi vì chuyện lấy thân báo đáp này, hai bên phải đồng ý mới được.” Đường Du Nhiên có chút buồn rầu nói.

“Tại sao vậy?”

“Bởi vì cô giáo nói, lấy thân báo đáp chính là trở thành vợ chồng.”

“Tại sao vậy?” Về mặt Đường Nam mê man nhìn chị gái mình.

“...” Đường Du Nhiên không nhịn được liếc mắt nhìn Đường Nam một cái, không biết nói gì: “Tại sao vậy, tại sao vậy, em là máy lập lại sao, chỉ biết nói mấy câu này à?” Về mặt Đường Nam mê mang nhìn biểu cảm của chị gái.

.....

Đường Du Nhiên im lặng.

“Vậy...” Đường Nam cắn ngón tay mình, nhe răng một lúc lâu mới nói ra được một câu: “Vậy chị làm sao bây giờ?”

Đường Du Nhiên thờ dãi một hồi, ném cái balo trên lưng lên ghế sofa trong phòng khách, sau đó vừa thay giày vừa nói: “Chị quyết định, bắt đầu từ hôm nay chị sẽ học nấu cơm!”

“A, Du Du muốn học nấu cơm sao?” Giọng nói của cha bọn họ truyền từ trên tầng tới: “Cha không nghe lắm chứ?”

Mẹ của Đường Du Nhiên cũng ló đầu từ trong phòng bếp ra nói: “Du Du muốn học nấu cơm sao? Vậy vào phòng bếp hái rau hẹ giúp mẹ trước.”

“Con không muốn hái rau hẹ!” Đường Du Nhiên làm mặt quỷ với hai bọn họ, sau đó nghiêm túc nói: “Con muốn học làm Mãn Hán toàn tịch!”

Cô bé vừa nói ra những lời này, trong phòng khách lập tức trở nên yên tĩnh.

Cha mẹ Đường Du Nhiên liếc mắt nhìn nhau, sau một hồi im lặng, khóe miệng của cha Đường Du Nhiên hơi giật giật, dò hỏi: “Con nói... con muốn làm Mãn Hán toàn tịch?”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Lạnh Lùng Quá Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Học làm Mãn Hán toàn tịch 2

“Đúng ạ.” Đường Du Nhiên hơi gật đầu.

“Con biết Mãn Hán toàn tịch là gì không?” Cha của Đường Du Nhiên nhìn cô bé, cảm thấy hơi buồn cười.

“Là tên một món ăn ạ.” Giọng nói của Đường Du Nhiên thánh thót, lớn tiếng trả lời.

“Phốc” một tiếng, mẹ Đường Du Nhiên hơi bất đắc dĩ, cô quơ cái xẻng trong tay mình, sau đó nhìn về phía chồng nói: “Anh đi nghiên cứu thảo luận chuyện Mãn Hán toàn tịch với con gái anh đi, em phải xào rau tiếp rồi.”

“Được, bà xã đại nhân.” Cha của Đường Du Nhiên gật đầu, đi từ trên cầu thang xuống, ngồi xổm trước mặt Đường Du Nhiên, nhẹ nhàng hỏi: “Du Du có thể nói cho cha biết, vì sao con muốn học làm Mãn Hán toàn tịch không?”

“Vì trở thành vợ Cố Dữ.” Đôi tay nhỏ của Đường Du Nhiên nắm chặt lấy vạt áo, nghiêm túc nói.

“...”

???

Khóe miệng cha của Đường Du Nhiên giật giật, đầu đầy dấu chấm hỏi nhìn con gái.

“Cố Dữ... là ai?”

“Bạn học mới tới lớp con.”

“Nam sao?”

“Nam ạ.”

“Bộ dạng đẹp trai không?”

“Rất đẹp trai.”

“So với cha, ai đẹp trai hơn?”

“Ừm, có lẽ là cha đẹp trai hơn.” Đường Du Nhiên nghiêng đầu suy nghĩ một lúc lâu, sau đó nhìn về phía cha trả lời.

“Rất tốt.” Cha của Đường Du Nhiên cảm thấy hài lòng với câu trả lời này.

“Nhưng mà cha đã già rồi, Cố Dữ còn nhỏ, đợi cậu ấy trưởng thành, cậu ấy nhất định còn đẹp trai hơn cha.” Đường Du Nhiên không đợi cha vui vẻ được ba giây, liền nói với anh một câu như vậy.

Tươi cười trên mặt cha Đường Du Nhiên lập tức đông cứng lại.

Anh già rồi?

Con gái của anh nói anh già rồi?

Có làm hay không, năm nay anh mới 30 tuổi! Tính cả tuổi mụ, anh mới có 31 tuổi! Không phải mọi người đều nói đàn ông 31 tuổi như một nhành hoa sao, sao đến miệng con gái anh, thì thành già rồi?

Cha Đường Du Nhiên hít sâu một hơi, cố gắng duy trì tươi cười trên mặt, tiếp tục dịu dàng nói với Đường Du Nhiên: “Vây mẹ nhiều tuổi như cha, có phải mẹ cũng già rồi không?”

“Không phải!” Đường Du Nhiên không vui, lớn tiếng nói với cha mình: “Năm nay mẹ mới 18 tuổi, cha đã 30 tuổi rồi, sao hai người có thể giống nhau được?”

“...”

Cha Đường Du Nhiên nhắm chặt mắt, chỉ cảm thấy gân xanh trên trán mình giật giật.

“Được rồi, cha, chúng ta đừng thảo luận vấn đề này nữa, cha dạy con làm Mãn Hán toàn tịch đi!” Đường Du Nhiên không chú ý tới biểu cảm của cha, chỉ liên tục thúc giục cha dạy mình nấu ăn.

Cha Đường Du Nhiên hít sâu một hơi, khòe miệng hơi nhếch lên.

A! Mãn Hán toàn tịch!

Không biết tên nhóc thối kia chui từ đâu ra, dám bảo con gái bảo bối của anh học làm Mãn Hán toàn tịch!!

“Cha, cha...?” Đường Du Nhiên thấy cha chỉ cười, nãy giờ không nói gì, cô bé không nhận được đẩy tay anh.

“Ừm” Cha Đường Du Nhiên lấy lại tinh thần, giờ tay sờ đầu con gái mình, anh đứng dậy, nắm tay cô bé, sau đó xoay người đi về phía phòng sách vừa đi vừa nói: “Đi thôi, cha tra thực đơn Mãn Hán toàn tịch cho con trước, sau đó chúng ta quyết định làm món gì.”

“A... Còn phải tra thực đơn nữa à... Cha, có phải cha không biết làm đúng không?” Đường Du Nhiên vừa ngoan ngoãn theo sát cha mình, vừa mở miệng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Lạnh Lùng Quá Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Học làm Mãn Hán toàn tịch 3

“Con nói linh tinh gì thế, có món cha không biết làm sao? Con có biết Mãn Hán toàn tịch có 108 món không, con nghĩ rằng trong một ngày con làm được 108 món à?” Cha Đường Du Nhiên liếc cô bé một cái, trả lời.

“108 món? Nhiều như vậy à?” Đường Du Nhiên hơi kinh ngạc, cô bé vốn tưởng rằng Mãn Hán toàn tịch là một món ăn, cô bé chỉ cần học rồi cho vào trong hộp cơm, sáng ngày mai mang tới nhà trẻ là được, không ngờ...

“Đúng vậy, cho nên, chúng ta phải nghiên cứu thật kỹ, dù thế nào cũng là đồ ăn con mang đến lớp.” Trong đôi mắt cha Đường Du Nhiên lóe lên tinh quang, nắm tay cô bé đi vào trong phòng sách.

Trong phòng sách, laptop của cha Đường Du Nhiên đang ở trên bàn.

Đường Du Nhiên chạy vội tới trước máy tính, về mặt cô bé đầy hưng phấn nói với cha mình: “Cha, nhanh, nhanh tra đi cha.”

“Ừm, đừng có gấp.” Cha Đường Du Nhiên ngồi trước bàn làm việc của mình, mở máy tính ra, sau đó lên mạng tìm kiếm về Mãn Hán toàn tịch.

“Mãn Hán toàn tịch có tổng cộng 108 món.”

“Những món này được chia làm sáu bữa tiệc, đó là Mông Cổ phiên yến, đình thần yến, vạn thọ yến, thiên tử yến, cửu bạch yến và tiết lệnh yến.”

“Trong đó Mông Cổ phiên yến bao gồm các món...”

Cha Đường Du Nhiên vừa nhìn máy tính, vừa không ngừng làm nhảm.

Đường Du Nhiên tròn to mắt, nghe xong một lúc lâu vẫn không hiểu cha mình đang nói gì.

“Cha, hôm nay chúng ta làm món gì?”

“Ừm... Mứt bí đao, hạnh nhân, bánh táo, bánh hộp ý, hộp long bàn trụ long phượng mạ vàng... Đậu phộng da hồ [Những món ăn này là mình dịch theo ý mình, có gì sai sót mong mọi người bỏ qua]...” Lúc cha Đường Du Nhiên đọc tới đây, bỗng nhiên hai mắt anh tỏa sáng, vỗ đùi nói: “Có rồi! Chúng ta làm món đậu phộng da hồ nhé!”

“Đậu phộng da hồ ấy à?” Đường Du Nhiên hơi mê man nhìn anh.

“Đúng vậy, đậu phộng da hồ, dùng da hồ làm đậu phộng, thế nào, có phải nghe rất phong cách hay không?” Cha Đường Du Nhiên nháy mắt với cô bé, cười xấu xa nói.

“Phong cách... Là gì à?” Trong mắt Đường Du Nhiên đầy dấu chấm hỏi.

“Khụ khụ, không có gì...” Cha Đường Du Nhiên hơi xấu hổ khẽ ho khan hai tiếng, sau đó vẫy tay với cô bé nói: “Câu cuối cùng cha mới nói, con coi như không nghe thấy là được, được rồi, dù sao ý là món ăn này rất lợi hại, thế nào, ngày mai con mang món này đi học, cho bạn học tên Cố Dữ kia ăn nhé.”

“Dùng da hồ để làm đậu phộng à...” Đường Du Nhiên há to miệng, cảm thấy hơi khó hiểu hỏi cha mình: “Nhưng mà chúng ta lấy da hồ ở đâu ra ạ, hơn nữa giáo viên bọn con từng nói rồi, hồ là động vật quốc gia bảo vệ, cha, cha làm như vậy không hay lắm đâu?”

“Đây... Đây chỉ là ví von thôi.” Cha Đường Du Nhiên lập tức giằng gãi cho con gái mình, “Ý là phù bên ngoài đậu phộng một lớp bột mì nhìn giống da hồ mà thôi, ai da, con dùng xoắn xuất vấn đề này nữa, ở cửa tiểu khu chúng ta có bán, đi, cha dẫn con đi mua.”

“A?” Đường Du Nhiên vẫn chưa kịp nói tiếp, cả người cô bé đã được cha mình khiêng lên, đi ra bên ngoài tiểu khu.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Lạnh Lùng Quả Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Học làm Mãn Hán toàn tịch 4

Lúc đi ngang qua phòng khách, Đường Nam đang xem TV thấy cha khiêng chị gái đi ra, vội vàng đuổi theo nói: “Cha, cha, hai người định đi đâu vậy ạ?”

“Đưa chị con đi mua một món ăn trong Mãn Hán toàn tịch.” Cha Đường Du Nhiên quay đầu nhìn thoáng qua Đường Nam, cười títt mắt hỏi: “Nam Nam muốn đi cùng không?”

“Muốn muốn!” Đường Nam gật đầu liên tục, vươn cái tay đầy thịt ra, nắm chặt lấy vạt áo của cha cậu, sau đó cùng đi ra ngoài.

Đối diện cửa tiểu khu, có một lều dùng vải plastic dựng lên, bên trong lều đặt một cái bàn dài và hẹp, trên mặt bàn đặt đủ loại đậu rang, hạt dưa, đậu phộng, đậu tằm, son tra, cần thứ gì đều có cả.

Phía trước lều đứng tốp năm tốp ba, có người nắm mấy hạt dưa ném vào trong miệng, nếm thử một lát, sau đó ồn ào bảo ông chủ cân cho bà ta.

Cha Đường Du Nhiên khiêng Đường Du Nhiên trên vai, nắm tay Đường Nam, cười hi hi đi tới quán nhỏ trước mặt, giọng nói vang dội: “Ông chủ, cho tôi một cân đậu phộng da hồ.”

“Được!” Người đàn ông trung niên đang bận trước bận sau, vừa đáp lời, vừa cầm một túi plastic, ông ta cầm cái xèng nhỏ trong tay, động tác lưu loát xúc mấy xèng vào trong bịch đựng đậu phộng da hồ, sau đó đặt túi plastic lên trên cân điện tử, cười hi hi nói: “Mười tệ bảy xu, cậu đưa mười tệ là được.”

“Được.” Cha Đường Du Nhiên gật đầu, sau đó tìm mười tệ ở trong túi, đưa cho ông chủ.

Từ đầu tới cuối chỉ tốn 5 phút, đậu phộng da hồ đã tới tay.

Đường Du Nhiên chớp mắt, trong đôi mắt tràn đầy nghi ngờ nhìn chằm chằm túi plastic trong tay cha mình, nhỏ giọng nói: “Cha, đây là đậu phộng da hồ ả?”

“Đúng vậy.” Cha cô bé gật đầu, sau đó lấy một viên đậu phộng da hồ ra, ném vào miệng Đường Du Nhiên nói: “Nếm thử xem, thế nào, ăn ngon không? Đây là thứ trước đây chỉ có lão Phật gia mới được ăn đó!”

Đường Du Nhiên ăn đậu phộng, chỉ cảm thấy miệng rất thơm, vì thế cô bé vội vàng gật đầu liên tục nói: “Ăn ngon ạ.”

“Con cũng muốn, con cũng muốn!” Đường Nam nhìn cha và chị gái mình, cắn ngón tay hét lên.

...

Ngày hôm sau, Đường Du Nhiên mang theo nửa cân đậu phộng da hồ đến nhà trẻ.

Cố Dữ mới ngồi xuống chỗ của mình, cô bé xách nửa cân đậu phộng da hồ tới, nâng lên trước mặt cậu như hiến vật quý, nói: “Tặng cậu này.”

“Cái gì?” Cố Dữ cúi đầu nhìn thoáng qua, chần chừ một lát mới nói: “Đậu phộng à?”

“Ừm.” Đường Du Nhiên gật đầu, cười hi hi nói: “Đây là đậu phộng da hồ, là một món ăn trong Mãn Hán toàn tịch, dù sao... Cũng coi như là một món trong Mãn Hán toàn tịch đúng không, cậu nếm thử đi, thứ này ăn rất ngon!”

“...”

Cố Dữ có chút một lời khó nói hết nhìn cô bé.

Chẳng trách hôm qua lúc cô bé đồng ý làm Mãn Hán toàn tịch cho mình, cô bé đồng ý sáng khoái như vậy, hóa ra đối với cô bé mà nói, Mãn Hán toàn tịch là đậu phộng?

Đường Du Nhiên thấy Cố Dữ vẫn không nhúc nhích, cô bé nhìn chằm chằm đậu phộng trong tay mình, không nhận được mở miệng nói: “Sao cậu không ăn đi, ăn ngon lắm, có cần mình đút cho cậu ăn không?”

Cô bé vừa nói vừa lấy một viên đậu phộng da hồ, đưa tới bên miệng Cố Dữ nói: “A - - há miệng.”

Cố Dữ quay đầu đi, thản nhiên nói: “Mình không ăn.”

“Hả? Vì sao không ăn?”

“Không muốn ăn.”

“A...” Đường Du Nhiên gật đầu, sau đó ném viên đậu phộng vào trong miệng mình hỏi: “Vậy mình làm Mãn Hán toàn tịch cho cậu xong rồi, bây giờ mình là vợ cậu chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Lạnh Lùng Quả Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Gặp cha mẹ, bàn chuyện kết hôn

“Không thể.” Cố Dữ từ chối cô bé không chút lưu tình.

“Vì sao?” Trong chớp mắt về mặt Đường Du Nhiên ủ rũ.

“Vì...” Cố Dữ cau mày, suy nghĩ một lúc lâu, mới chậm rãi trả lời: “Vì kết hôn cần cha mẹ đồng ý, cha mẹ mình còn chưa biết cậu, cho nên cậu không thể làm vợ mình.”

“A...” Đường Du Nhiên gật đầu, nắm chặt túi đựng đậu phộng da hổ trong tay suy nghĩ một lát, sau đó cười hi hi nói: “Chuyện này thì đơn giản, hôm nay tan học cậu dẫn mình về nhà được không?”

“Cậu muốn làm gì?” Về mặt Cố Dữ cảnh giác nhìn cô bé.

“Mình muốn đi gặp cha mẹ cậu, bảo bọn họ đồng ý chuyện mình làm vợ cậu!” Đường Du Nhiên trả lời.

“A, đừng mơ!” Cố Dữ liếc cô bé một cái, chẳng muốn nói tiếp với cô bé nữa.

Nhưng lúc tan học, vậy mà Đường Du Nhiên nắm chặt lấy góc áo của Cố Dữ, không cho cậu đi.

“Bạn học Đường Du Nhiên, em đang làm gì vậy?” Cô Chương thấy Đường Du Nhiên túm chặt Cố Dữ không cho cậu ra khỏi phòng học, thì chạy vội tới hỏi cô bé.

“Thưa cô, em muốn về nhà với Cố Dữ!” Đôi tay của Đường Du Nhiên nắm chặt lấy áo Cố Dữ, nói gì cũng không chịu buông tay.

“Em muốn về nhà với em ấy làm gì?” Trên mặt cô Chương tràn đầy nghi ngờ.

“Gặp cha mẹ cậu ấy ạ!”

“Hà?”

“Đề cha mẹ cậu ấy đồng ý cho chúng em kết hôn!” Đường Du Nhiên bổ sung thêm một câu.

“A...” Cô Chương lập tức cảm thấy hơi mất mát.

Hiện giờ các bạn nhỏ còn nhỏ như vậy đã bắt đầu nói chuyện yêu đương, còn gặp cha mẹ bàn chuyện kết hôn, mà cô đây... Đáng thương tới mức ngay cả bạn trai cũng không biết đang lạc ở nơi đâu.

“Nhưng em đi với em ấy, lát nữa mẹ em tới đón thì làm sao bây giờ?” Cô Chương sờ đầu Đường Du Nhiên, hỏi cô bé.

“Ách... Chuyện này...” Đường Du Nhiên sững sốt, đứng rồi... Nếu cô bé về nhà với Cố Dữ, lát nữa mẹ tới đón cô bé, không tìm thấy cô bé sẽ sốt ruột.

Cố Dữ liếc mắt nhìn Đường Du Nhiên một cái, bất đắc dĩ nói: “Nhanh thả tay ra.”

“Không thả!” Đường Du Nhiên làm mặt quỷ với cậu, sau đó nói với cô Chương: “Cô ơi, cô có thể gọi điện cho mẹ em giúp em được không?”

“Hửm?” Cô Chương sững sốt, sau đó cô ấy gật đầu, rồi lấy điện thoại ra gọi điện cho mẹ Đường Du Nhiên, đưa cho cô bé: “Em muốn tự mình nói với mẹ hay là để cô nói giúp em?”

“Cô cầm điện thoại giúp em với, để em tự nói với mẹ.” Đôi tay của Đường Du Nhiên luôn nắm chặt quần áo của Cố Dữ, không còn tay trống để nghe điện thoại.

Khóe miệng cô Chương giật giật, giờ tay lau mồ hôi trên trán.

Điện thoại được kết nối, giọng của mẹ Đường Du Nhiên vang lên ở bên kia điện thoại nói: “Alo, chào cô Chương.”

“Mẹ, là con!” Đường Du Nhiên kêu to về phía điện thoại di động của cô Chương.

“Du Du? Làm sao vậy?”

“Mẹ, con muốn đến nhà bạn học mới của con chơi một lát, được không ạ?”

“Bạn học kia tên là gì, nhà bạn ấy ở đâu?”

“Cố Dữ, nhà cậu ấy... Ừm... Cô Chương biết, mẹ, con đến nhà cậu ấy chơi trước, bye bye!” Đường Du Nhiên thấy Cố Dữ giả thoát nhân lúc mình nghe điện thoại, thì vội vàng nói vài câu với mẹ mình, rồi nhanh chóng đuổi kịp Cố Dữ.

Cô Chương tròn mắt há miệng đứng tại chỗ, nhìn Đường Du Nhiên chạy theo Cố Dữ về phía cha Cố Dữ ở bên ngoài phòng học.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Lạnh Lùng Quá Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Gặp cha mẹ, bàn chuyện kết hôn 2

“Cha.” Cố Dữ chạy tới trước mặt cha mình, sau khi nói với anh xong, thì cời cặp sách trên lưng ra, chui vào trong xe luôn.

“Chào chú!” Đường Du Nhiên cũng chạy tới trước mặt cha Cố Dữ, cô bé ngẩng đầu lên, nói.

Cha Cố Dữ sững sốt, sau đó cúi đầu nhìn cô bé trắng nõn trước mặt mình, rõ ràng là trong đôi mắt to đen của cô bé đang lóe lên ánh sáng rực rỡ nhìn mình, “Cháu là...?”

“Cháu học cùng lớp với Cố Dữ ạ.” Đường Du Nhiên cười tí mắt nói với cha Cố Dữ: “Chú ơi, cháu có thể về nhà chú chơi được không ạ?”

“Học cùng lớp Cố Dữ sao?” Cha Cố Dữ lấy lại tinh thần, bỗng nhiên về mặt anh kích động nhìn Đường Du Nhiên hỏi: “Cháu là bạn của Tiểu Dữ ả?”

“Bạn ấy ạ?” Đường Du Nhiên nghiêng đầu suy nghĩ cẩn thận, sau đó lắc đầu nói: “Không phải ạ.”

“Không phải sao?” Trên mặt cha Cố Dữ tràn đầy thất vọng.

Không biết vì sao, từ nhỏ con trai anh đã không thích chơi với các bạn nhỏ khác, cho dù là đến nhà trẻ, cũng chỉ thích ở một mình.

Lúc đó cha Cố Dữ từng hoài nghi có phải con trai mình mắc chứng tự kỷ hay không, nhưng dẫn cậu tới bệnh viện khám, bác sĩ nói không có vấn đề gì.

Hiện giờ không dễ dàng gì xuất hiện một cô bé, muốn theo mình về nhà chơi, kết quả không phải là bạn Cố Dữ...

Haizz... Đau lòng quá...

“Không phải ạ.” Đường Du Nhiên lắc đầu nói chắc chắn: “Cháu phải làm vợ cậu ấy, cháu không muốn làm bạn cậu ấy đâu.”

“Vợ?” Lúc cha Cố Dữ nghe thấy chữ này, đôi mắt anh vốn u ám, trong chớp mắt lóe lên ánh sáng rực rỡ.

Cố Dữ đã chui vào trong xe nghe thấy câu này, thì vươn đầu ra nói với cha mình: “Cha, cha đừng nghe cậu ấy nói linh tinh.”

“Mình không nói linh tinh.” Đường Du Nhiên nói với Cố Dữ.

“Đúng đúng đúng, không nói linh tinh, không nói linh tinh!” Cha Cố Dữ lập tức vui vẻ ngồi xồm xuống, dịu dàng hỏi Đường Du Nhiên: “Bạn nhỏ, cháu tên là gì?”

“Cháu tên là Đường Du Nhiên ạ.” Đường Du Nhiên trả lời rất rõ ràng: “Cháu còn một em trai tên là Đường Nam, tên của hai chúng cháu, là lấy từ câu “Du Nhiên Kiến Nam Sơn” của Đào Uyên Minh.

“Lấy từ câu Thái Cúc Đông Ly Hạ, Du Nhiên Kiến Nam Sơn đúng không?” Cha Cố Dữ nháy mắt, không ngờ cô bé này còn biết cả thơ nữa!

“Đúng rồi ạ.” Đường Du Nhiên gật đầu nói: “Mẹ cháu tên là Chung Thái Cúc, cha cháu tên là Đường Đông Ly, cha cháu nói, tên của cha và mẹ lấy từ câu Thái Cúc Đông Ly Hạ, cho nên cháu và em trai cháu lấy tên từ câu Du Nhiên Kiến Nam Sơn.”

“Tên rất hay, tên rất hay!” Cha Cố Dữ gật đầu liên tục nói: “Năm đó lúc sinh Cố Dữ, chú vốn muốn đặt cho thằng bé một cái tên dễ nghe, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy Bắc Quốc Hữu Giai Nhân, Nhất Cố Khuynh Nhân Thành, Tái Cố Khuynh Nhân Quốc, rất dễ nghe, chú định đặt tên cho thằng bé là Cố Bắc Thành, đáng tiếc mẹ thằng bé không đồng ý, nói bé trai mà nghiêng nước nghiêng thành, haizz...”

“Chú, cháu cảm thấy tên Cố Dữ rất hay mà.” Đường Du Nhiên cười tí mắt nói với cha Cố Dữ.

“Vậy sao? Cô bé đúng là tinh mắt!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Lạnh Lùng Quá Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Gặp cha mẹ, bàn chuyện kết hôn 3

Cố Dữ ngồi trong xe, trơ mắt nhìn cha mình nói chuyện hăng say với Đường Du Nhiên, một lúc lâu sau, cuối cùng cậu không nhịn được mở miệng nói: “Cha, cha có định về nhà không vậy?”

“Về chứ, về chứ!” Cha Cố Dữ vội vàng cười với con trai nhà mình, sau đó lại hỏi Đường Du Nhiên: “Cô bé, cháu ngồi phía sau với Cố Dữ, có được không?”

“Được ạ.” Đường Du Nhiên gật đầu, động tác nhanh nhẹn trèo lên xe.

Cài dây an toàn cho hai đứa bé xong, cha Cố Dữ khởi động xe, đi về phía nhà mình.

Trên đường đi, thấy cha mình nói chuyện vui vẻ với Đường Du Nhiên, Cố Dữ không nói gì nhìn bên ngoài cửa sổ.

Đi hơn mười phút là tới nhà Cố Dữ.

Cha Cố Dữ ra khỏi xe, mở cửa xe giúp hai bạn nhỏ, lại tháo dây an toàn giúp hai đứa bé, sau đó cười tí mắt nói: “Hai đứa xuống đi, về đến nhà rồi.”

Trong mắt Đường Du Nhiên tràn đầy tò mò theo sát Cố Dữ xuống xe, cô bé ngẩng đầu nhìn thoáng qua nhà cửa trước mắt, rồi quay đầu nhìn thoáng qua hoàn cảnh xung quanh, trong mắt tràn đầy nghi ngờ nói: “Oa, không phải phía trước là nhà cháu sao?”

“Nhà cháu?” Trong mắt cha Cố Dữ tràn đầy nghi ngờ đi đến bên cạnh Đường Du Nhiên.

“Đúng vậy, chú nhìn tòa nhà phía trước kia đi, cửa sổ có màn che màu hồng nhạt, là phòng cháu đó...” Đường Du Nhiên vươn tay nhỏ ra, chỉ một cửa sổ trong tòa nhà ở phía trước, nói với cha Cố Dữ.

“Trùng hợp như vậy sao, hóa ra chúng ta ở gần nhà nhau như vậy.” Cha Cố Dữ lập tức bật cười.

“Ha ha, vậy sau này cháu có thể cùng đi học với Cố Dữ mỗi ngày được không ạ?” Đường Du Nhiên ngẩng đầu nhìn, trong mắt tràn đầy chờ mong nhìn cha Cố Dữ.

“Có thể, có thể, đương nhiên là có thể rồi.” Cha Cố Dữ cười ha ha.

“...”

Cố Dữ cảm thấy mình không ở cùng một không gian với hai người kia, lúc bọn họ đưa ra quyết định, có ý định hỏi ý kiến của cậu hay không?

“Lão Cố, sao đứng ở ngoài cửa không vào thế?” Bỗng nhiên cửa phía sau bọn họ mở ra, mẹ Cố Dữ lộ đầu ra ngoài, nói với mấy người đứng bên ngoài cửa: “Nói chuyện gì thế?”

“Ha ha.” Cha Cố Dữ cười ha ha với mẹ Cố Dữ, sau đó đứng sang một bên, để Đường Du Nhiên gần như bị anh chắn hết cho vợ thấy nói: “Vợ à, em mau nhìn xem, hôm nay nhà chúng ta có khách đến này.”

“Ai thế?” Mẹ Cố Dữ sững sờ, cô nhìn về phía Đường Du Nhiên mặc váy công chúa màu hồng nhạt, sau đó mở miệng hỏi: “Không phải là con gái riêng của anh đấy chứ?”

“...” Khóe miệng cha Cố Dữ giật giật, không nhìn được liếc mẹ Cố Dữ một cái nói: “Em nói linh tinh gì thế, đây là bạn của Tiểu Dữ nhà chúng ta, a... Không đúng, là vợ của Tiểu Dữ.”

“Vợ của Tiểu Dữ?” Trước mắt mẹ Cố Dữ sáng lên, chạy chậm tới trước mặt Đường Du Nhiên, ngồi xổm người xuống, hai tay cô chạm lên vai Đường Du Nhiên nói: “Để cho đi nhìn xem, ôi, cô bé thật xinh đẹp, đôi mắt vừa tròn lại to, thật đáng yêu, Cố Dữ con không tệ nha, mới đến trường hai ngày, đã dẫn vợ về nhà rồi!”

Mẹ Cố Dữ im lặng một lát, sau đó vẻ mặt vui vẻ nói: “Cho nên em bảo này, lão Cố, anh còn lo lắng Tiểu Dữ không có bạn làm gì, người ta đã có vợ, còn cần bạn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Lạnh Lùng Quá Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Gặp cha mẹ, bàn chuyện kết hôn 4

“Phải phải, bà xã đại nhân nói phải!” Cha Cố Dữ vừa gật đầu vừa liên tục nói phải.

“Còn thất thần làm gì, nhanh dẫn con dâu vào trong nhà đi.” Mẹ Cố Dữ đứng dậy, liếc mắt nhìn chồng mình một cái, sau đó nắm tay Đường Du Nhiên nói: “Đi thôi, vào nhà với đi, đi lấy đồ ăn ngon cho cháu.”

“Cảm ơn đi!” Đường Du Nhiên nói với mẹ Cố Dữ.

“Ai da, cô bé này đúng là lễ phép, thực ngoan, không giống Tiểu Dữ nhà đi tí nào, từ sáng tới tối đều nghiêm mặt.” Mẹ Cố Dữ nghe Đường Du Nhiên nói xong, mặt lập tức cười nở hoa.

“...”

Cố Dữ mặc kệ bọn họ, lập tức đi vào trong nhà mình.

Mà phía sau cậu, cha mẹ cậu mỗi người một bên, nắm lấy tay Đường Du Nhiên, cười tí mắt đi vào trong nhà.

Tư thế này... Nhìn giống như là Cố Dữ tới làm khách, mà Đường Du Nhiên mới là con gái của bọn họ.

Sau khi vào nhà, mẹ Cố Dữ vội vàng lấy toàn bộ hoa quả, bánh ngọt, kẹo trong nhà ra đãi Đường Du Nhiên, cha Cố Dữ thì mở TV vừa hỏi Đường Du Nhiên muốn xem chương trình gì, vừa ấn điều khiển trong tay.

Cố Dữ đứng trong phòng khách, nhìn một màn trước mắt, chỉ cảm thấy mình... Giống như không khí.

“Vì sao Du Du lại muốn làm vợ Tiểu Dữ nhà chú vậy?” Cha Cố Dữ quay đầu, cười tí mắt hỏi Đường Du Nhiên: “Tình tình của tên nhóc kia không được tốt, bình thường luôn nghiêm mặt, nghe nói lớp cũ không có cô bé nào dám thích thằng bé đâu.”

“Bởi vì cậu ấy có ơn cứu mạng với cháu.” Về mặt Đường Du Nhiên nghiêm túc trả lời.

“Ơn cứu mạng?” Cha mẹ Cố Dữ nhìn thoáng qua nhau, trong mắt tràn đầy nghi ngờ.

“Dạ.” Đường Du Nhiên dùng lực gật đầu nói: “Mẹ cháu nói, ơn cứu mạng là phải lấy thân báo đáp.”

“Phốc.” Lúc mẹ Cố Dữ nghe thấy câu này, không nhìn được bật cười, “Chuyện lấy thân báo đáp không thể hứa hẹn tùy tiện được, nhờ đâu bộ dạng đối phương rất xấu thì sao?”

“Vậy thì nói, ơn cứu mạng, không có gì báo đáp, kiếp sau mình nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp cậu!” Đường Du Nhiên nói.

“Ha ha ha ha...” Cha mẹ Cố Dữ nghe thấy câu này, thì cười to.

“Như vậy xem ra, may mà Tiểu Dữ nhà chúng ta không khó coi.” Mẹ Cố Dữ vừa nói vừa cười với cha Cố Dữ.

“Ừm, không phải vì bà xã đại nhân chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn sao, con trai hoàn mỹ là nhờ gen di truyền của em cả!” Cha Cố Dữ giờ tay ôm mẹ Cố Dữ, cúi đầu hôn lên môi cô một cái.

“Ai da, đáng ghét, ở đây còn có bạn nhỏ đó.” Mẹ Cố Dữ giờ tay che mặt, thẹn thùng trừng cha Cố Dữ một cái.

Đường Du Nhiên lấy lại tinh thần, vội vàng nhắm mắt lại lớn tiếng nói: “Chú, dì, hai người yên tâm đi, vừa rồi cháu không nhìn thấy gì hết.”

“Đáng ghét...” Mẹ Cố Dữ nghe thấy những lời Đường Du Nhiên nói, mặt càng đỏ hơn.

“Không sao, thấy cũng không sao, Cố Dữ đều đã quen rồi.” Cha Cố Dữ giờ tay xoa đầu Đường Du Nhiên, về mặt thản nhiên cười nói.

“A...” Đường Du Nhiên gật đầu, nhìn cha mẹ Cố Dữ, sau đó cô bé nói: “Đúng rồi, chú dì, hôm nay cháu tới, là có chuyện muốn hỏi hai người.”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Lạnh Lùng Quá Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Gặp cha mẹ, bàn chuyện kết hôn 5

“Chuyện gì, cháu nói đi.” Mẹ Cố Dữ ngắt đầu, nhìn Đường Du Nhiên, cười tí mắt nói.

“Cháu muốn làm vợ Cố Dữ, có được không ạ?” Đường Du Nhiên chớp đôi mắt, nhìn hai bọn họ hỏi.

“Hà?” Mẹ Cố Dữ sững sốt, sau đó nhìn thoáng qua con trai mình nói: “Loại chuyện này không phải cháu nên hỏi Tiểu Dữ sao?”

“Cháu hỏi rồi, nhưng cậu ấy nói, kết hôn phải được cha mẹ đồng ý.” Đường Du Nhiên nghiêm túc nói với mẹ Cố Dữ: “Cho nên cháu muốn hỏi chú dì, có thể để cháu làm vợ cậu ấy hay không.”

“A... A... Đương nhiên là có...” Mẹ Cố Dữ đang chuẩn bị đồng ý, thì con trai nhà mình lạnh lùng kêu lên: “Mẹ!”

“Hửm?” Mẹ Cố Dữ quay đầu nhìn cậu.

“Đừng nói linh tinh nữa, quy định tuổi kết hôn của nhà nước, nam là 22 tuổi, nữ là 20 tuổi, có khả năng con còn chưa tới tuổi kết hôn đã...” Mặt Cố Dữ lạnh lùng, mắt hững nói với mẹ cậu, nhưng mà cậu chưa nói xong, cha cậu đã bước tới bịt miệng cậu lại, chặn chữ “chết” mà cậu định nói ra khỏi miệng.

Bầu không khí trong phòng khách lập tức trở nên xấu hổ.

Mẹ Cố Dữ vốn đang nở nụ cười, bỗng nhiên gương mặt cô tái nhợt.

Về mặt Đường Du Nhiên nghi ngờ nhìn tình hình trước mắt, không rõ đã xảy ra chuyện gì.

“Tiểu Dữ! Đừng nói linh tinh!” Về mặt cha Cố Dữ khản trương nhìn con trai nhà mình, lông mày anh hơi nhăn lại, trầm giọng nói với cậu.

“Con nói linh tinh sao?” Cố Dữ lạnh lùng nhìn cha mình, giờ tay đẩy tay anh đặt lên vai mình ra, xoay người vừa đi lên tầng vừa nói: “Không phải hai người không biết.”

Sau khi cậu nói xong câu đó, bóng dáng biến mất ở trên cầu thang, để lại cha mẹ cậu và Đường Du Nhiên ở phòng khách.

Sau khi im lặng một lát, cha Cố Dữ đứng dậy, cười gượng với Đường Du Nhiên: “Cháu đừng để ý nhé, tính tình đứa nhỏ này là vậy, không phải ngày một ngày hai rồi.”

“Dạ.” Đường Du Nhiên gật đầu, tuy không biết vì sao, nhưng hình như vừa rồi tâm tình Cố Dữ không được tốt.

“Chuyện này... Làm vợ Tiểu Dữ...” Mẹ Cố Dữ chần chừ một lát, sau đó khẽ thở dài nói với Đường Du Nhiên: “Dù sao hai đứa vẫn còn nhỏ, tương lai còn nhiều chuyện không thể chắc chắn, cho nên đợi hai đứa trưởng thành rồi nói sau nhé?”

“Vậy cháu có thể đặt trước được không ạ?” Đường Du Nhiên nghiêng đầu suy nghĩ một lát, hỏi mẹ Cố Dữ: “Đội chúng cháu lớn lên, cháu muốn làm vợ Cố Dữ đầu tiên!”

“Được...” Mẹ Cố Dữ nghe thấy lời cô bé nói, không nhịn được bật cười, nhưng may mà kìm nén được.

“Vậy đây là Mãn Hán toàn tịch cháu mang cho Cố Dữ.” Đường Du Nhiên thấy mẹ Cố Dữ đồng ý, vội vàng lấy túi đậu phộng da hổ trong cặp sách ra, đưa tới trước mặt cô như hiến vật quý nói: “Nhưng cháu thấy cậu ấy không thích ăn nó, chú dì ăn đi ạ.”

“Mãn Hán toàn tịch?” Mẹ Cố Dữ giờ tay nhận lấy túi to trong tay Đường Du Nhiên, sau khi mở ra nhìn thoáng qua thì hơi nghi ngờ nói: “Đây không phải là đậu phộng da hổ sao...”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Lạnh Lùng Quá Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Gặp cha mẹ, bàn chuyện kết hôn 6

“Đúng rồi ạ, đậu phộng da hổ cũng là một món ăn trong Mãn Hán toàn tịch.” Đường Du Nhiên gật đầu, giọng nói thanh thúy bổ sung thêm một câu: “Đây là cha cháu nói.”

“Ừm, vậy thì cảm ơn cháu!” Cha Cố Dữ giờ tay sờ đầu Đường Du Nhiên, cười tí mắt nói.

Không lâu sau, mẹ Đường Du Nhiên tới nhà Cố Dữ đón cô bé.

Bởi vì hai nhà ở gần nhau, cho nên mẹ Đường Du Nhiên hẹn mẹ Cố Dữ sau này phải thường mang đứa bé đi chơi cùng.

Nhưng mãi đến khi Đường Du Nhiên rời khỏi nhà Cố Dữ, cô bé vẫn không thấy Cố Dữ đi từ trên tầng xuống.

Đội Đường Du Nhiên rời đi, mẹ Cố Dữ ngồi ở trong phòng khách, thờ dài một hồi.

Về mặt cha Cố Dữ trầm trọng tiến về phía trước, giờ tay ôm lấy vai mẹ Cố Dữ, khẽ vỗ cô nói: “Đừng buồn, chắc chắn bệnh của Tiểu Dữ sẽ tốt hơn thôi.”

“Nhưng bác sĩ nói, khả năng chữa khỏi bệnh cho Tiểu Dữ rất thấp, nếu Tiểu Dữ nhà chúng ta thật sự sống không quá 20 tuổi... Phải làm sao bây giờ...” Mẹ Cố Dữ nói xong, nước mắt không tự chủ được rơi xuống.

“Sẽ không, em phải tin, y học đang không ngừng phát triển, có lẽ hôm nay là bệnh nan y, nói không chừng ngày mai sẽ có hi vọng chữa khỏi, đừng quá khó tiếp nhận, Tiểu Dữ nhà chúng ta ngoan như vậy, nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.” Cha Cố Dữ ôm vai cô, an ủi.

Mẹ Cố Dữ giờ tay lấy một tờ giấy lau mặt, lau nước mắt, sau đó khẽ gật đầu.

Cố Dữ vốn đang định xuống lầu, sau khi nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ, cậu lập tức dừng bước.

Sau khi chần chừ một lát, cậu quay đầu đi, quay trở về phòng mình lần nữa.

Sáng ngày hôm sau, cha Cố Dữ đang đứng ở cửa phòng khách thay giày, Cố Dữ đeo cặp sách chậm rãi đi từ trên tầng xuống.

“Tiểu Dữ con nhanh lên, nếu không nhanh lên, sẽ bị muộn mất.” Cha Cố Dữ đi giày xong, giờ tay sửa cổ áo sơ mi của mình, nhìn động tác của Cố Dữ quá chậm thì thúc giục.

“Con biết rồi...” Cố Dữ có chút không tình nguyện nhìn anh một cái, vừa quay đầu thì thấy túi đậu phộng da hồ đặt trên bàn trà phòng khách nhà mình.

Cái quý gì thế này... Sao thứ này lại xuất hiện trong nhà cậu?

Cố Dữ cau mày đi tới bên cạnh bàn trà, giờ tay xách nửa cân đậu phộng da hồ kia lên, hỏi cha mình: “Ồ đâu ra vậy ạ?”

“Vợ con...” Cha Cố Dữ mới nói mấy chữ này, thì thấy vẻ mặt Cố Dữ thay đổi, vì thế vội vàng đổi cách nói: “Của bạn gái nhỏ tặng cho con.”

“Con không cần!” Vẻ mặt Cố Dữ ghét bỏ nhét nửa cân đậu phộng da hồ vào trong lòng cha mình nói: “Cha cầm đi!”

“Sao lại không cần, ăn rất ngon mà.” Cha Cố Dữ lấy một viên đậu phộng da hồ từ trong túi ra, nhét vào trong miệng mình nói: “Dù gì cũng là tâm ý của người ta.”

“Cha thích thì giữ lại cho cha ấy, dù sao con không cần thứ đó!” Cố Dữ không quay đầu lại lập tức vừa đi về phía cửa vừa nói: “Nhanh lên cha, con bị muộn rồi.”

“A, đứa nhỏ này rõ là...” Cha Cố Dữ nhìn bóng lưng nhỏ nhoi của Cố Dữ, không nhịn được lắc đầu, lẩm bẩm nửa câu sau: “Khó mà khiến người ta thích được.”

Sau khi đưa Cố Dữ tới nhà trẻ, cha Cố Dữ lái xe đi làm.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Lạnh Lùng Quả Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Quý nhân trong truyền thuyết

Nhưng mà cha Cố Dữ vừa mới dừng xe ở cục cảnh sát, thì nhìn thấy đám cục trưởng vội vàng vàng chạy đến chỗ anh: “Nhanh, nhanh, hôm nay phải dẫn thị trưởng Trình đến thành phố X điều tra nghiên cứu, thị trưởng Trình vừa gọi điện thoại đến nói xe chuyên dụng của ông ấy đã mang đi bảo dưỡng, hôm nay chúng ta lái xe của cậu đi, tiền xăng tôi trả cho cậu.”

“A, được.” Cha Cố Dữ sững sốt một chút, sau đó gật gù đầu, rồi chui vào trong xe nói: “Vội mau lên xe đi, chúng ta đi đến tòa thị chính.”

“Ừ.” Cục trưởng không nói hai lời, chui vào trong xe cha Cố Dữ.

May mà hôm nay người chuyên lái xe cho thị trưởng Trình không ra ngoài, cho nên cha Cố Dữ vừa lái đến tòa thị chính, người chuyên lái xe cho thị trưởng Trình liền lái xe thay cho cha Cố Dữ.

Cha Cố Dữ ra khỏi vị trí ghế lái, ngồi bên vị trí phụ, sau đó quay đầu nhìn thoáng qua cục trưởng và thị trưởng Trình ngồi ở ghế sau, bình tĩnh nói: “Vội hiện giờ chúng ta có thể xuất phát chưa?”

“Đi, đi thôi.” Thị trưởng Trình gật đầu, xe chậm rãi khởi động.

Lên cao tốc không được bao lâu, đường phía trước đã bị chắn, sau khi xe bọn họ dừng lại, một lúc lâu cũng không thấy phía trước có động tĩnh gì.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Thị trưởng Trình nhíu mày, đưa tay mở cửa sổ xe, nhìn về phía trước thăm dò, không vui nói: “Làm sao lại dừng lại không đi?”

“Thị trưởng Trình.” Lái xe quay đầu lại, nhìn về thị trưởng Trình ngồi phía sau bằng vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Vừa rồi nghe đài radio nói, đường cao tốc chúng ta đang đi, phía trước xảy ra sự cố liên hoàn, trước mắt trên đường cao tốc có rất nhiều cảnh sát giao thông xử, bọn họ đang nhanh chóng xử lý, chỉ là...”

Anh ta dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Nhưng mà xem chừng... Có khả năng chúng ta bị chặn mất một hai tiếng.”

“Một hai tiếng?” Thị trưởng Trình cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ trên tay mình, ngón tay không có kiên nhẫn gõ cửa sau xe.

Cục trưởng ngồi bên cạnh thị trưởng Trình nhìn thoáng qua sắc mặt của ông ta, vội vàng cười nói: “Vội xem ra trong vòng một hai tiếng chúng ta không thể đi được, tôi thấy phía trước có người xuống xe đánh cầu lông trên đường cao tốc, hay là bốn người chúng ta đánh bài một lát đi, dù sao cũng rảnh.”

“Đánh bài?” Cuối cùng vẻ mặt của thị trưởng Trình cũng khá hơn một chút.

“Đúng vậy!” Cục trưởng gật đầu cười tùm tùm, nhìn cha Cố Dữ ngồi ghế phụ hỏi: “Cố Học Đồng, trên xe cậu có bài poker không?”

“Có ạ.” Cố Học Đồng giờ tay kéo ngăn kéo phụ ở phía trước ra, lấy hai bộ bài poker nói: “Vẫn còn mới, chưa có bóc vỏ.”

“Vội thì tốt quá, chúng ta đánh bài đi.” Cục trưởng vỗ tay một cái, vội vàng gọi lái xe và cha Cố Dữ xoay người lại, sau đó cầm cặp tài liệu để ở giữa vị trí lái và tay lái phụ, động tác nhanh nhẹn bắt đầu trải bài.

Đánh được mấy ván, thị trưởng Trình vừa sờ bài vừa cảm khái nói: “Tôi đánh bài có sở thích là vừa ăn đậu phộng vừa đánh bài, nếu bên cạnh có đĩa đậu phộng thì tốt biết bao.”

“Đậu phộng?” Cha Cố Dữ sững sốt một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn thị trưởng Trình nói: “Thị trưởng, ông ăn đậu phộng da hồ không?”

“Đậu phộng da hồ?” Thị trưởng Trình đang sờ bài bỗng nhiên dừng một lát, sau đó chép miệng nói: “Chắc chắc, khi còn nhỏ tôi rất thích ăn thứ này.”

“Vậy thì đúng lúc trên xe tôi có!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Lạnh Lùng Quá Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Quý nhân trong truyền thuyết 2

“Đúng lúc trên xe tôi có!” Cha Cố Dữ vỗ đùi, động tác nhanh nhẹn lấy túi đậu phộng da hồ đặt trên xe lúc sáng ra.

Vì thế bốn người ở trong xe, vừa ăn đậu phộng vừa đánh bài, thời gian nhanh chóng trôi qua hai tiếng.

Đến thành phố X nghiên cứu điều tra với thị trường trở về đã là ban đêm, cha Cố Dữ nhận được điện thoại của văn phòng thị ủy, báo là muốn thuyền chuyển công tác anh làm bí thư của thị trường.

Sau khi cha Cố Dữ tắt điện thoại, một lúc lâu sau vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Trái lại trong mắt mẹ Cố Dữ tràn đầy nghi ngờ nhìn chồng mình hỏi: “Làm sao vậy, ai gọi điện tới thế? Sao anh ngốc luôn rồi vậy.”

“Văn phòng thị ủy gọi tới.” Cha Cố Dữ lấy lại tinh thần, nhìn vợ mình nói: “Bảo anh chuyển công tác làm bí thư của thị trường.”

“A, không tệ nha.” Mẹ Cố Dữ lập tức tỉnh táo lại, cười hi hi nói: “Từ bí thư của cục trường đến bí thư của thị trường, anh thăng cấp rồi nha.”

“Anh cảm thấy... Mọi chuyện tôi quá đột ngột.” Cha Cố Dữ cầm chặt điện thoại, nói với vợ mình.

“Đúng thật...” Trước mắt mẹ Cố Dữ sáng lên, hơi nghi ngờ nhìn anh hỏi: “Thị trường Trình nhìn trùng anh điểm gì vậy? Không phải anh mới tới thành phố X với ông ấy sao?”

“Đậu phộng da hồ.”

“Hả?”

“Chắc là thị trường Trình nhìn trùng túi đậu phộng da hồ của anh rồi.” Cha Cố Dữ chắc lưỡi, suy nghĩ một lát, cuối cùng cho ra kết luận như vậy.

“Là túi... Con dâu em đưa sao?” Mẹ Cố Dữ chần chừ một lát, sau đó hỏi.

“Ừ.” Cha Cố Dữ dùng lực gạt đầu, đang chuẩn bị nói tiếp, điện thoại trong tay anh lại vang lên.

Sau khi nghe máy xong, anh tròn to mắt nhìn mẹ Cố Dữ, cả người như trúng thuật định thân.

“Làm sao vậy? Lần này là ai gọi tới?” Mẹ Cố Dữ giơ tay đẩy chồng mình, trong lòng tràn đầy sốt ruột hỏi.

“Chủ nhiệm Vương ở bệnh viện nhi đồng tỉnh.” Cha Cố Dữ giơ tay ném di động lên ghế sofa, dùng lực ôm mẹ Cố Dữ, mừng rỡ như điên nói: “Ông ấy nói hiện giờ xuất hiện một loại thuốc mới, tác dụng phụ đối với cơ thể rất nhỏ, càng thích hợp với trẻ em sử dụng hơn loại thuốc ban đầu, đợi Cố Dữ nhà ta lớn hơn chút nữa, là có thể làm phẫu thuật rồi!!!”

“Thật vậy sao?” Mẹ Cố Dữ nghe thấy vậy, kích động ôm ngược lại chồng mình nói.

“Thật!” Cha Cố Dữ gật đầu liên tục, dùng lực hôn môi vợ mình một cái kích động nói: “Chủ nhật này chúng ta tới bệnh viện nhi đồng tỉnh lấy thuốc mới đi!”

“Ừm!” Sau khi mẹ Cố Dữ vui vẻ được một lúc, bỗng nhiên nhớ tới gì đó, ngẩng đầu nhìn chồng mình nói: “Ông xã, anh nói xem... Có phải con dâu em là quý nhân kia hay không?”

“Quý nhân gì?”

“Là người mà thầy bói nói! Quý nhân được chú định trong mệnh của Tiểu Dữ! Anh xem, túi đậu phộng của con dâu em, khiến anh được thuyền chuyển công tác, bệnh của Tiểu Dữ cũng xuất hiện thuốc có tác dụng hơn!”

“Em bắt đầu mê tín từ lúc nào thế? Lời thầy bói nói có thể tin được sao? Dù gì em cũng là đảng viên đó!” Cha Cố Dữ liếc cô một cái, giơ tay véo má cô nói.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Lạnh Lùng Quá Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Một cái hôn sâu

“Nhưng đã nhiều năm trôi qua như vậy, bệnh của Tiểu Dữ vẫn không thể chữa trị tận gốc, ngay cả bác sĩ ở bệnh viện nhi đồng tỉnh đều nói, Tiểu Dữ có thể sống quá hai mươi tuổi hay không, vẫn còn là một ẩn số...” Về mặt mẹ Cố Dữ lập tức ỉu xiu nói, “Anh nói xem, không phải chuyện này giống lời thầy bói nói sao?”

“Đây chỉ là trùng hợp mà thôi, đừng suy nghĩ nhiều quá.” Cha Cố Dữ vỗ vai cô, nhỏ giọng an ủi.

Nhưng mà ở bên kia, Đường Du Nhiên cũng đang mặt chau mày ủ ở nhà mình, ngay cả bánh ngọt vị ô mai mà cô bé thích nhất, cô bé đều không có tâm tư ăn.

Đường Nam cầm một miếng bánh ngọt vị chocolate, ngồi trên mặt đất bên cạnh Đường Du Nhiên, vừa há to miệng ăn bánh vừa hỏi chị gái mình: “Chị, nhìn chị có vẻ không vui.”

“Haizz...” Đường Du Nhiên thở dài, đôi tay chống cằm, nhìn em trai mình ăn mặt đầy chocolate, ủ rũ nói: “Cũng tạm.”

“Vì sao chị lại không vui?” Đường Nam cắn một miếng bánh ngọt, chớp mắt hỏi cô bé.

Đường Du Nhiên trừng mắt nhìn chằm chằm Đường Nam một lúc lâu, bỗng nhiên cô bé xuống giường, ngồi xổm bên cạnh Đường Nam, đôi tay đặt lên vai Đường Nam, nghiêm túc nói: “Nam Nam, em là đàn ông đúng không?”

“Đúng vậy.” Đường Nam gật đầu, ngọt ngào ngây thơ đáp.

“Vậy sau này em lớn, muốn cưới cô gái như thế nào làm vợ?” Về mặt Đường Du Nhiên nghiêm túc hỏi cậu.

“Hả?” Về mặt Đường Nam mờ mịt.

“Ý là sau này em muốn sống cùng với ai, ừm... Sống bên cá dơi.” Đường Du Nhiên nghĩ một lát, giải thích cho em trai mình.

“Vậy em muốn lấy chị làm vợ.” Đường Nam không do dự trả lời Đường Du Nhiên, chẳng qua gương mặt tròn tròn trắng nõn của cậu đầy bánh ngọt, khiến cậu nhìn hơi buồn cười.

“Không được, chúng ta là chị em, không thể kết hôn.” Đường Du Nhiên lắc đầu.

“A... Vậy em muốn kết hôn với mẹ.” Đường Nam nghĩ một lát, sau đó cao hứng nói.

“Mẹ cũng không được, chúng ta đều có quan hệ huyết thống, em nghĩ lại xem, em thích cô bé kiểu gì?” Đường Du Nhiên không nhịn được giơ tay lau mồ hôi trên trán.

“A...” Đường Nam gật đầu cái hiểu cái không, sau khi nghiêng đầu suy nghĩ một lúc lâu, cậu hơi chán chừ nói với chị mình: “Vậy... em cưới Balala the Fairies được không?”

“...”

Đường Du Nhiên không biết phải nói gì, cô bé giơ tay vò tóc mình, không nhịn được hỏi vì sao mình lại thảo luận vấn đề này với đứa bé ba tuổi.

“Balala the Fairies cũng không được sao?” Đường Nam nhìn biểu cảm trên mặt Đường Du Nhiên, kìm nén một lúc lâu, thật cẩn thận hỏi.

“Không được, đó là trên tivi.” Đường Du Nhiên lắc đầu, cần mẫn nói tiếp: “Thôi, em còn nhỏ, đừng nghĩ tới chuyện lấy vợ làm gì, em nói cho chị, em thích cô bé có bộ dạng thế nào là được.”

Về mặt Đường Nam mơ màng nhìn cô bé, nói thật, đúng là cậu chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

“Haizz... Phải làm sao mới có thể thành vợ cậu ấy đây...” Đường Du Nhiên nhìn mặt Đường Nam một lát, cô bé buông tay đặt lên vai Đường Nam xuống, đặt mông ngồi trên sàn bên cạnh Đường Nam, buồn bực nói.

Bạn đang đọc truyện *Nam Thần Lạnh Lùng Quá Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.